

Bölükbaşı — Heeey, babalık. Bizim ocağa da buyur !..

2 Ay Ara ile
2 Büyük Çekilişte

30 ARALIKTA 1 TALİHLİYE
6 DAİRELİ BİR APARTMANIN

TAMAMI

Ankarada, Kavaklıderede bulunan bu değerli apartman, talihlisine sağlam ve emin bir gelir sağlıyacak çok iyi bir mülktür.

30 ARALIKTA 1 TALİHLİYE
3 DAİRELİ BİR APARTMANIN

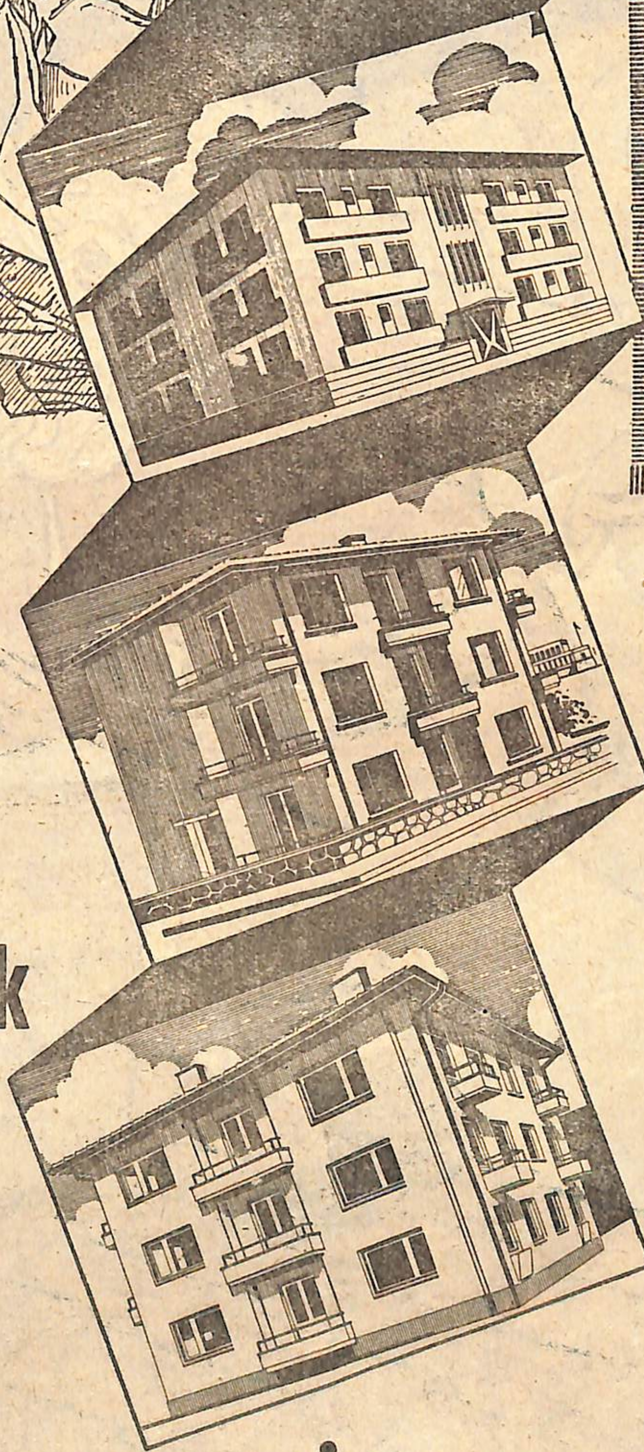
TAMAMI

Ankarada, Bahçelievlerde bulunan bu güzel apartman, talihlisine 1000 liranın üstünde aylık kira sağlıyacak sağlam bir mülktür.

7 MARTTA 1 TALİHLİYE
6 DAİRELİ BİR APARTMANIN

TAMAMI

Ankarada, Çankayada bulunan bu muhteşem apartman, talihlisine yüksek bir gelir ve rahat bir hayat sağlıyacak fevkalâde bir mülktür.

3 Aileye devamlı refah sağlıyacak 3 değerli ikramiye

AYRICA 30 ARALIKTA:

26 APARTMAN DAİRESİ

4 ADET 100.000 TL.
4 ADET 50.000 TL.
VE 9490 TALİHLİYE
1.000.000 LİRA

AYRICA 7 MARTTA:

14 APARTMAN DAİRESİ

2 ADET 100.000 TL.
VE 7450 TALİHLİYE
1.000.000 LİRA

Fevkalâde senesonu keşidesine katılmak için, 31 Ekim akşamına kadar İş Bankasına yatırmış olduğunuz tasarruflarınızı 30 Aralık tarihine kadar muhafaza ediniz.

Yeni yılın ilk zengin çekilişine katılmak için 5 Ocak tarihine kadar tasarruflarınızı İş Bankasında toplamıya devam ediniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 675

Akbaba

Sedat Simavi'ye Mektup

Sedatçığım,

Geçen hafta ölüm yıldönümünmüş. Hürriyet'inbirinci sayfasında, yumuşak âdeta kadifelenmiş bir hüzünle bakan fotoğrafını görünce, hayalimde, kırk yılın takvimleri yaprak yaprak uçuştu...

Seni tanıdığım zaman ikimiz de yirmi yaşın içindeydik: Ya yirmi bir, ya yirmi iki... Sen, yalnız kültürünle, yalnız zevkinle, yalnız giyiminle değil, başındaki fesinle bile Avrupalıydın, Avrupalı bir Türk...

Mizah edebiyatına, senin çıkardığın bir derginin, Diken'in ilk sayısında girdim ben. Orada yazdığım manzumelerin başlıkları hâlâ ezberimde: Eski Kadın - Yeni Kadın, Eski Şair - Yeni Şair, Eski Para-Yeni Para... İçtihat evindeki masan bile gözümün önünde: Kalemler, cetveller, pergeller, boyalar, fırçalarla dolu, ama tertemiz, ama her şeyi yerli yerinde, titiz bir masaydı bu...

Diken, bugün için bile yeni sayılacak bir dergiydi: Onu, taş baskısının bütün zahmetlerine katlanarak renklendiriyor, o kaba tekniği ince zevkinle yontuyordun...

Sonra, bu mizah mecmuasına İnci'yi ilâve ettin... O da benzeri olmayan, o da ayrı, o da yeni bir salon dergisiydi...

Daha sonra, haftalık Resimli Gazete'yi çıkardın: Bu, galiba günlük gazeteye geçmek için ilk denemendir. Süleyman Nazif, Osmanlı edebiyatının bu saltanatlı kalemi başyazarındı senin... Yeni bir gazetecilik anlayışıyle resme yazıdan çok önem verişine kızar, bıyıklarının siyah çalıları arasından bir kaplan öfkesiyle bilenmiş dişlerinin keskin parıltılarını göstererek: «Reşimli gazete değil, gazeteli resim!» diye homurdanırdı...

Mecmuacılıkta büyük eserin Yedi Gün'dür. Bize renkli kapağı, güzel baskıyı, sayfa kompozisyonunu öğretmekle kalmadı, bir de şairler nesli yetiştirdi Yedi Gün...

Cemal Nadir Sokağında kurduğun küçük bina,, bir matbaa değil, bir medeniyetti: O renkli camlar, o yazı odan, o kitaplığın, o masan, o koltuklar, hâlâ erişemediğimiz üstün bir zevkin eserleridir.

Sen, bizim caddeye aldığından çok verdin Sedat. Yalnız bilginle, yalnız duygunla değil, kesenle de... Bu uğurda feda ettiğin servetin hesabını bilmiyorum. Ama katlandığın acıların hesabını bilirim: Kanaat Kitabevinin üstündeki tek odada, zekâ ve ruh asaleti içinde yoku var etmiye çalıştığın günler, daima gözümün önündedir.

Çok erken ölümüne acımamak elbet elimizden gelmez. Ama, basın dünyamızda kurduğun Hürriyet anıtı, eserlerinin en güzeli olan Haldun - Erol kardeşlerin elinde bak ne oldu: Senin, baskısı yüz bini bulunca birinci sayfanın sol başlığında açtığın bayrak, şimdi üçyüz bine doğru dalgalanıyor!

Kırk yıla yaklaşan dostluğumuz içinde, senin, bir kere olsun karakter sarsıntısı geçirdiğini görmedim ben... Doğruluk, dostluktan üstündü senin için... Diyebilirim ki, ince mizacına uymıyacak kadar inanışlarında katı, hattâ kabaydın...

Bu kabalık, yalnız bize değil, basın dünyamızın gelecek kuşaklarına da örnek olacak kadar güzeldir.

Bu mektubumda, sana, hep senden bahsettim Sedat... Bizi sorarsan, on yıl, basınımızın tek hürriyeti, senin gazetenin adı kaldı!

Başka?... Yassıada var, Yüksek Adalet Divanı var, 147 ler var, 14 ler var... Bir de senin güzel, temiz, büyük adına bile taş atan tatlı su kahramanları var!

İyi ettin de öldün Sedatçığım, bugünleri görmemek de bir talihtir... Nur içinde yat!

Yusuf Ziya ORTAÇ

SAHİP VE BAŞYAZARI: Yusuf ziya Ortaç

YAZI AİLESİ: Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ: Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer: Ercan Matbaası
Kapak baskısı: Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ: Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire: 3.

Telefon: 22 18 11

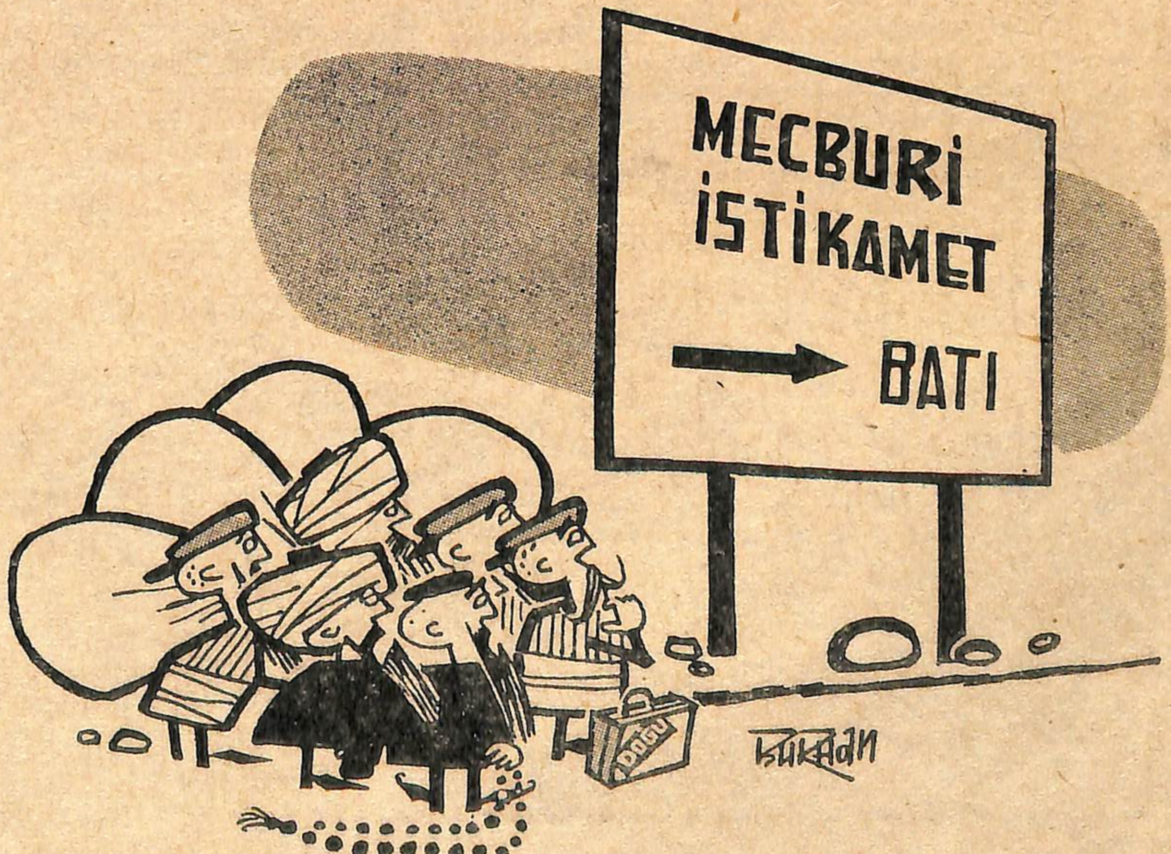
İLAN FİATI: Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı: 458 — Yıl: 38

22 Aralık 1960

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Doğu illerinden 55 şeyh ve ağa batı illerine sürüldü. (Gazeteler)

YAZISIZ!

atatürk Çankayada

Yusuf Ziya Ortaç

MEŞHUR 1950 yılındayız. Yıldız dolu bir yaz gecesi. Çankayadan saz sesleri geliyor. Cumhurbaşkanlığı köşkünde eğlence var... Vakit, gece yarısını geçmiştir.

Viskisinden bir yudum çeken Refik Koraltan elinde kadeh, ayağa kalktı:

— Bir zamanlar çocuklarıma ezberlettiğim bir şiir yazmıştım. Törenlerde okuturdum:

Üç kişidir bu vatanı, bu milleti kurtaran;
Bir Atatürk, bir İnönü, bir de Refik Koraltan!

Şimdi, birincisi öldü... İkincisini yok ettik... Yaşayan yalnız üçüncüsü var!..

Celâl Bayar'ın kaşları, öfkeden öylesine kalkmıştı ki, başı yarım santim aşağıda kalmıştı. Menderes, kısık kısık gülerek kulağına fısıldadı:

— Kusuruna bakmayın, sarhoş oldu!

Köprülü:

— Yok canım, dedi, onun münasebetsizlik etmek için sarhoş olmaya ihtiyacı yoktur!..

Ama Koraltan pişkindi maşallah:

— Darılmayın yahu, dedi, sözümü tamamlamadım. Şimdi, nesillerin ezberinde olan bu inkılâp şiirini, demokratik zaferimizin neticesine uygun bir şekilde... Evet, uygun bir şekilde tadil ve tashih edeceğim...

Birinci mısra tamam, üç yerine dört dedin mi oluyor:

Dört kişidir bu vatanı kurtaran!..

Ama ikinci mısra olmuyor... Bayar giriyor, Menderes de giriyor, ben de giriyorum, yalnız hocayı bir türlü vezne sokamıyoruz!..

Köprülü, ters ters baktı:

— Aman ne mutlu bana, dedi, aman ne mutlu... Ya girseydim, rezil oldum gittiydi!.. Sen beni sokmıya çalışacağına, bunları çıkarmaya bak... Kendin kal yeter!

Koraltan, âdeta sevinmişti:

— Haaa, dedi, o zaman şöyle olacak:

Bir kişidir bu vatanı kurtaran,
Koraltandır, Koraltandır, Koraltan!

Nasıl, daha ahenkli oluyor, değil mi?

Bu aralık Radyoevinden derlenmiş seçme bayanlar, yeni bir şarkıya başlamışlardı:

İç şimdi iç şarâbını
Ko bir yona hicâbını...

Ansızın, salonun açık penceresindeki tül perde ışıktan bir rüzgârla şişti. Avizelerdeki mum ampuller ürpermeğe başlamıştı. Sazlar, ürkek tımbırtılarla kekeliyerek sustu, sesler, kahkahalar kesildi... Ve birden, saçları güneşten bir demet, gözleri mavi şimşeklerle dolu, altından bir hayal içeri süzüldü: Bu, Atatürk'tü!

Salondakiler dehşet içinde ayağa kalkmış, önlerini iliklemiş, el bağlamıştılar...

Ata, hepsinin yüzüne birer birer baktı. Sesi uzaklardan, bulutlar ötesinden, bir başka âlemden geliyordu:

— Ne yapıyorsunuz burada?..

Nefesleri tutulmuş, sesleri boğazlarında düğümlenmişti dört kurucunun... Yutkundular, öksürdüler, sustular...

— Eğleniyordunuz galiba... değil mi?..

Refik Koraltan, kendini ilk toparlayan oldu:

— Evet Paşam, dedi, aziz hâtıralarınızı anarak eğleniyorduk biraz..

— Pekiii, ev sahibi nerede?.. Cumhurbaşkanı kim şimdi?.. İnönü mü?.

— Ha.. hayır Paşam...

— Çakmak mı?..

— Yo... Yok Paşam... Çakmak öldü!

— E, kim reisicumhur?

Celâl Bayar iki büklüm olmuştu:

— Bendeniz, dedi... Bendenizim. Paşam!

Salonun ortasındaki altın hayal, rüzgârda salınan bir dal gibi ürpertiyle sallandı:

— Sen?.. Sen cumhurbaşkanı ha?..

Bayar, kanburu biraz daha çıkmış, gözleri yerde kekeledi:

— Emir buyurursanız istifa edeyim Paşam...

Atatürk duymamış gibi sordu:

— Ya başbakan kim?..

Salonda kısa bir sessizlik oldu...

Sonra, Menderes, ürkek ürkek yarım adım attı:

— Bendenizim Paşa hazretleri...

Adnan Menderes, üstüne çevrilen gözlerin mavi şimşekleri altında eriyordu sanki...

— Sizi, dedi Atatürk, sizi tanır gibi oluyorum... Adınız neydi bakayım?..

— Adnan... Adnan Menderes Paşam...

— Evet... Böyle bir yüz, böyle bir isim.. hafızamda bir şeyler kımıldıyor ama... Asker değildiniz sanırım..

— Değildim Paşa hazretleri...

— Benim zamanımda Bakan falan da olmamıştınız, değil mi?..

— Olmamıştım Paşa hazretleri...

— Siz... dur bakayım... Evet, evet... Serbest fırkadan bize geçmiştiniz... Mebus olmuştunuz. Halk Partisi müfettişliği etmiştiniz... Tamam, tamam... Yaaaa, şimdi başbakan oldunuz demek... Şaşılacak şey!...

— Şaşılacak şey, değil mi Paşam?.

Bunu, Refik Koraltan söylemişti.. Atatürk birden, şimşek şimşek onu süzdü tepeden tırnağa:

— Ya sen ne yapıyorsun şimdi? Yine Konya mebusu musun?..

— Hayır Paşam...

— İstiklâl mahkemesi âzası mısın yoksa?..

— Değil Paşam... şey... Ben şimdi, şeyim...

— Haydi haydi, uzatma, ben senin şey olduğunu, daha doğrusu hiç bir şey olduğunu bilmez miyim?.. Ama söyle, şimdi nesin?

— Şimdi Paşam, Türkiye Büyük Millet Meclisi reisiyim!..

Atatürk'ün altın hayali durduğu yerde düşecekmiş gibi sendeledi. Sesi donuklaşmıştı:

— Ne söylüyorsun, dedi... Sen, Büyük Millet Meclisi reisi ha?.. Aman yarabbii!.. Ya seni başkanlığa seçenler kim?.. Milletvekilleri kim acaba?..

Sonra, salonun bir köşesinde sırasını bekleyen Köprülü'ye doğru yürüdü:

— Ya sen, sen ne arıyorsun burada?..

Fuat Köprülü, kaşları biraz daha düşük:

— Paşam, dedi, ben de hariciye vekiliyim!..

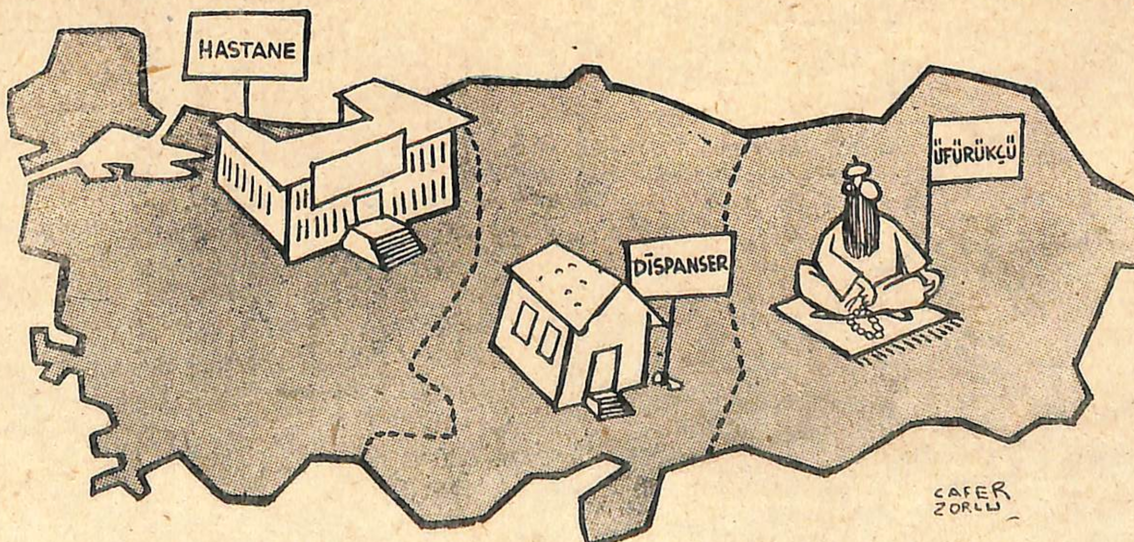
Ansızın, yer açılıyor, tavan çöküyor, duvarlar yıkılıyor gibi bir şey oldu... Dünya mihverinden çıkmış, karanlıklar içinde yuvarlanmaya başlamıştı sanki... Avizelerin ışıkları göz kırpışıyor, yanıp sönüyordu.

Açık pençerenin tülü, yine o ışıktan bir rüzgârla, bu sefer boşluğa doğru şişmişti.

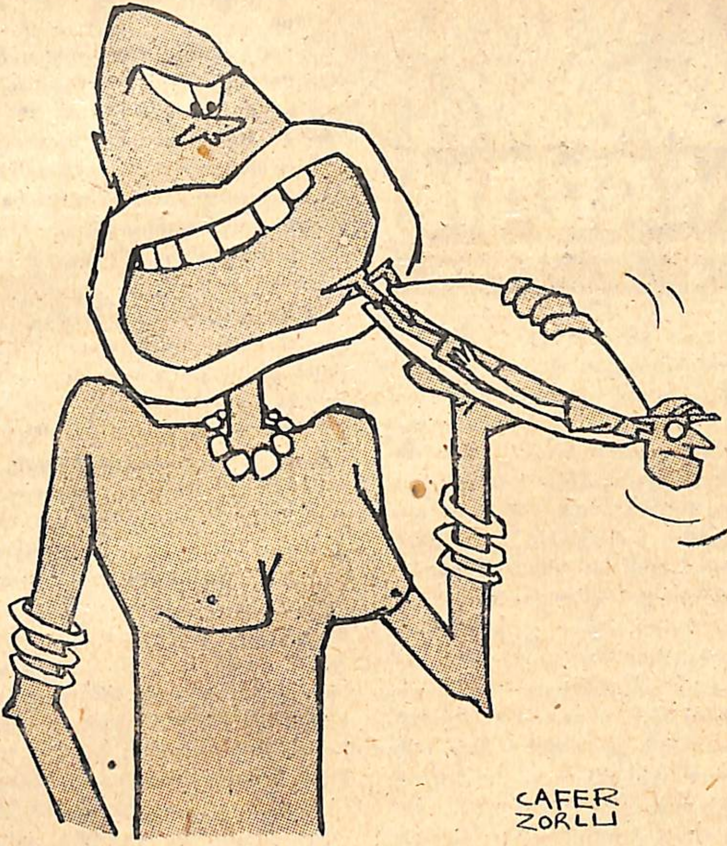
Atatürk'ün altın hayali birden kay boluvermişti. Dışarıda, gecenin esrarlı boşluğunda bir şimşek çaktı ve gittikçe uzaklaşan acı, keskin, yaralı bir çığlık duyuldu:

— Bayar cumhurbaşkanı!.. Menderes başbakan!.. Koraltan Meclis başkanı!.. Köprülü hariciye vekili ha?.. Allahım!.. İşte şimdi... Şimdi öldüm!..

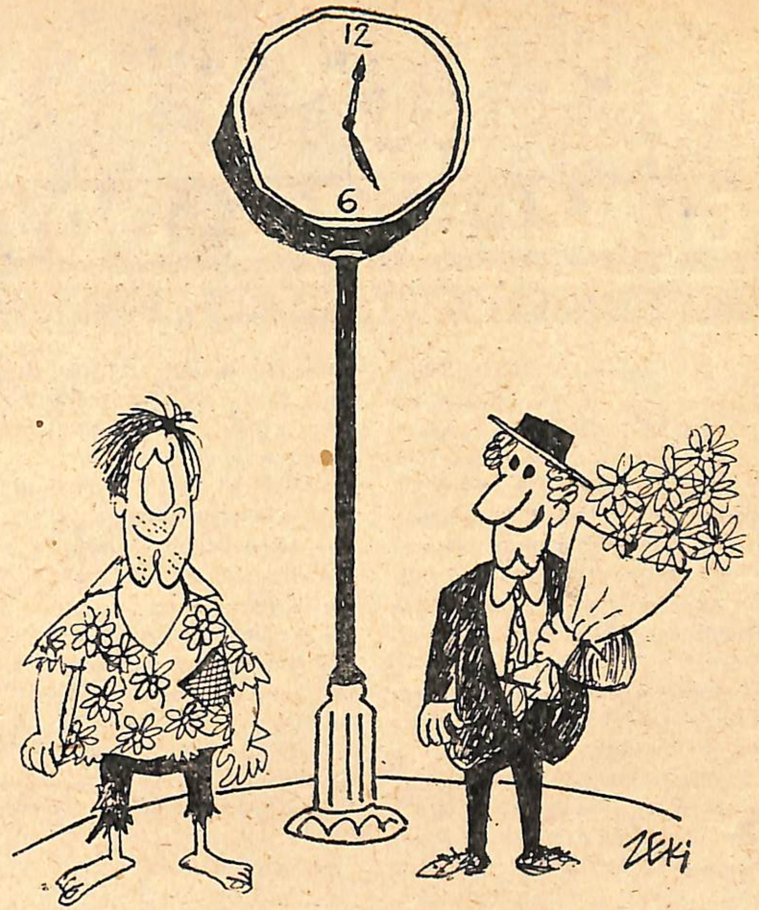
Yusuf Ziya ORTAÇ

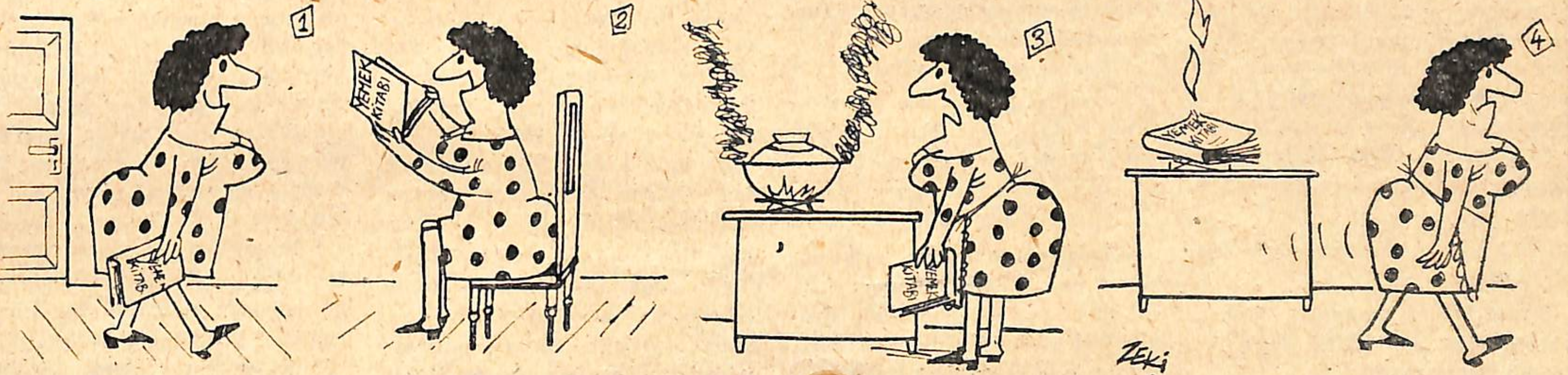
Türkiye üç sıhhî bölgeye ayrılacak. (Gazeteler)

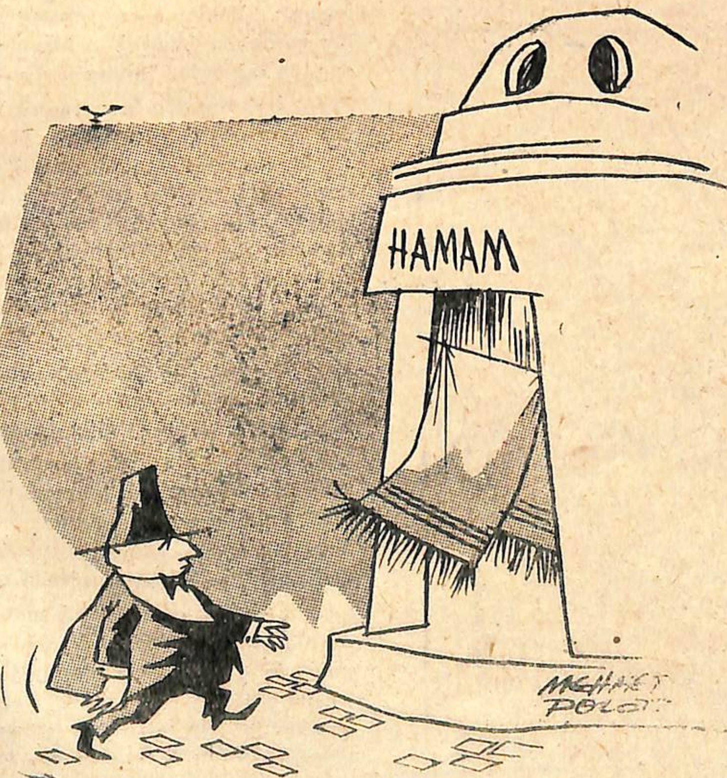
Sandöviç

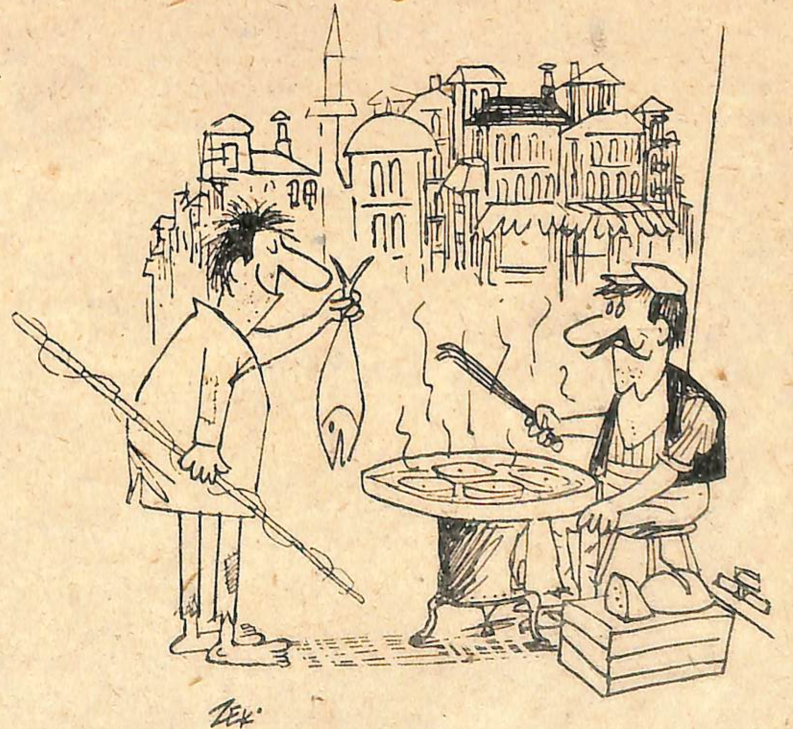
— Sende mi sevgilini bekliyorsun?

YAZISIZ!

Partilerdeki muzur politikacılar temizlenecek (Gazeteler)

— Şu balığı kaça pişirirsin usta?..

GENÇLİĞİME DOYAMADAN

ADNAN VELİ

11 inci sulh hukuk hâkimliğinin kapısındaki tahta sıralardan birine oturmuş, hem gelip geçeni seyrediyor, hem de sakız çiğniyordu. Gıcırını fazla koyduğu için, sakız bazan dişlerine yapışıyor, damağından yakaladığı vakit, üst çene takımları olduğu gibi çıkıyordu. Bu yüzden rahatsız olmuştu. Sakızı eliyle ağzından alıp, kanapenin dibine bırakıverdi.

Duruşmaya saat onda çıkacağı halde, sırası hâlâ gelmemişti. Oysa saat on biri geçiyordu.

Üftade hanım bu mahkemelere çok taşınmıştı. Bu yüzden mübaşirlerin çoğunu da tanıyordu. Zaten onlar da Üftade hanımı gördükleri vakit, mânâlı mânâlı gülümserlerdi. «Gene mi geldin?» gibilerden, bir de göz kırparlardı. Bir ara, Üftade hanımın yanına, yaşlıca, tombul bir kadın daha geldi. Elindeki fileyi sıranın üstüne bıraktıktan sonra kendisi de oturdu. El çantasını açıp bir ayna çıkardı. Rujunu tazeledi. Sonra ağzına bir kebap kestane atıp etrafına bakındı. Üstafe hanımı yukarıdan aşağıya kadar süzdükten sonra:

— Ka siz de boşanmıya beklersiniz?... dedi.

Üftade hanım, yutkundu. Nasırına basmışlar gibi irkildi. İstemiye istemiye cevap verdi:

— Amannn boşanayım da kurtulayım madamcığım. Şu yalancı dünyada daha ne kadar yaşıyacağız?... Hiç bir şeye yanmıyorum. Gençliğime doyamadan gideceğim.

— Her hal geçinememişsinizdir. Sizin müsyü ne iş yapar?...

— Aman benim müsüyü hiç sorma. Bir Allahın belâsı çıktı ki, darısı düşman başına...

— Geçimsizdir demek...

— İster geçimli, ister geçimsiz olsun, bana bir faydası dokunmadıktan sonra...

— He ağnadım... Ailesine bakmoor kaliba...

— Üç aydır sürünüyorum madamcığım...

— Nedendir?...

— Herif mahpusta da ondan...

— Bir suç yapmıştır ki içeriye koymuşlardır. Hırsızlık yaptı yoksam...

— Keşke hırsızlık olsaydı... Hırsızlıktan beter...

— Kaç ay ceza yemiştir ki?...

— Ayını ne bileyim ben. Daha ceza vermediler. Ama benim yoksulluktan ölmiye hiç niyetim yok madamcığım...

— Sizin ilk mösyödür?...

— Aaaah ah, tam şimdi nasırımın üstüne bastın işte... Anlatayım da bak dinle madamcığım... İlk efendim melek gibi bir insandı. Ağzı var, dili yok. Erkeğin bu kadar hımhımı pek iyi olmuyor. Erkek dediğin biraz kıskançça olmalı. Karşımızdaki nalbant Rüştü, sabahtan akşama kadar «Pencereden kar geliyor, bir edalı yar geliyor» şarkısını tutturudu da, bizimki «bana mısın?» demezdi. Koca kısmının sesi biraz kalınca çıkmalı. Ben de mızmızlardan dünyada hazzetmem. Tuttum, Nalbant Rüştü'ye kaçıverdim. Ama bu seferki biraz keskin çıktı. Sabah akşam, oklava keyfi yapmaya başladı.

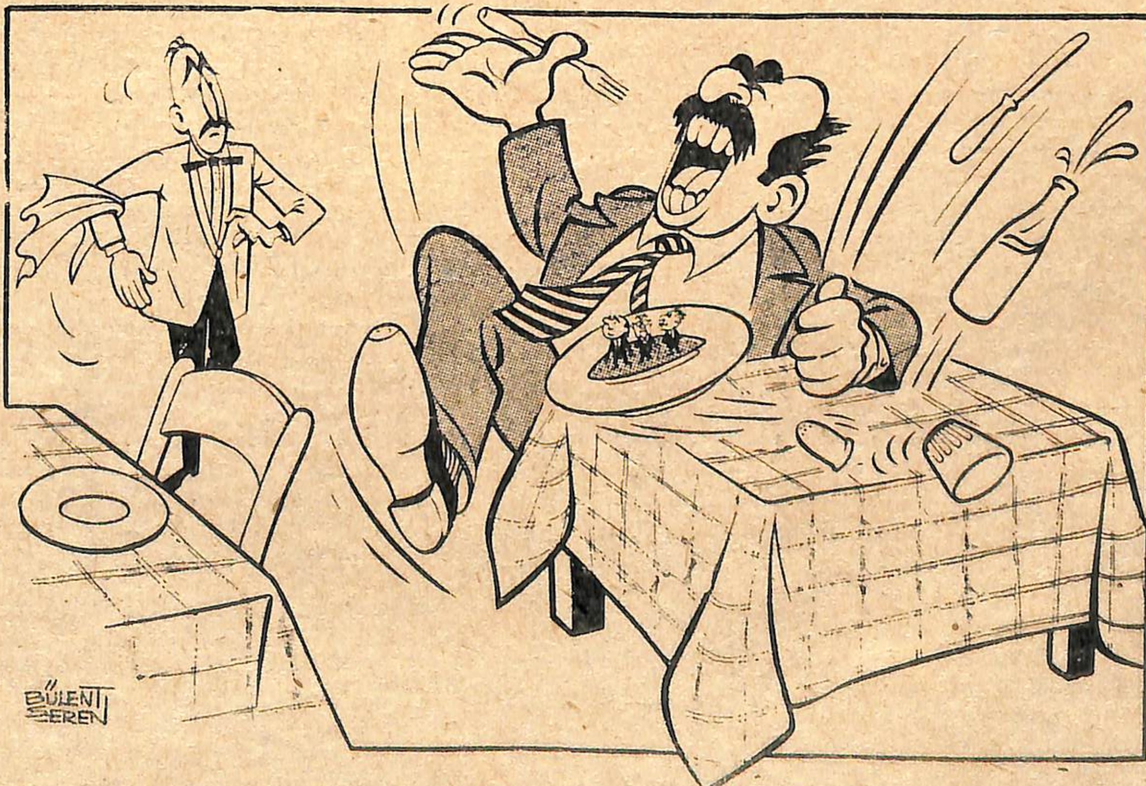
Benim gibi körpecik taze, buna, dayansa dayansa ne kadar dayanır?.. Diyelim ki üç ay dayanır. Ben, kahrolayım, tam iki sene heriften oklava yedim. Zorum neymiş?... Herifin gözleri yeşil üstüne ebrûli imiş. «Hay gözü çıksın» diyerekten, bir akşam bohçamı aldığım gibi, tabur kâtibinin haremi Zarife hanıma kaçıverdim. Çünkü zora gelemem ben.

O da beni tuttu, postahanede havale müdürü Tahir efendiyle başgöz etti. «Oooooh!... Dünya varmış.» demiye kalmadı, bizimki satlıcandan mefat etti. Bu sefer de Yemiş iskelesinde arabacı kâhyası Recep, beni «Duldur» diyerekten, ara yere bir takım adamlar koyup nikâhına aldı. Ama onun da rakısı bir âlem... Herifin ayık gezdiğini görmedim dersem, Vallahi yalan değil. Ne zoruma?... Herife sittin sene meze sofrası mı hazırlıyacağım?... Yoksa dünyanın keyfini mi süreceğim?... Sıkıntılı canımı öyle eziyetlere sokamam diyerekten ondan da boşandım.

Ondan sonraki efendimin, Beykoz dalyanında hissesi varmış. İyi, hoş adamdı, cömertlikten yana da birinci. Kapalıçarşı'nın zennecilerini kör olayım eve taşıdı. Ama onun da bir kusuru vardı: Yastığa başını koydu mu, uyandırabilirsen uyandır. Sanki üzerine ölü toprağı serpmişler!...

— Ka bu sonuncusudur?...

— Az kaldı madamcığım... Biraz daha dişini sıkıver. Sonuna yaklaşıyoruz. Ne diyordum?... Evet. Dârül'elhan'da kapıcıydı. Musikiye oradan merak salmış. Sabahtan akşama kadar elinde ut, «Akşam oldu gene bastı kareler» şarkısını çalar dururdu. «Ayol herif, işine gitsene» derim, gitmez. En nihayet oradan da kovdular. İşte asıl ondan sonraki kocam, kocaların şahı çıktı. Nâzik, kibar, terbiyeli... Sözü, sohbeti yerinde... Dört buçuk ay evli kaldım. Bu sefer de o beni beğenmedi. Ben de, yüzüstü kalıp şuna buna minnet edeceğime, tuttum, Dülger Yaşar'la evlendim. Bu Yaşar'ın babası, her Tanrının cuması Yeraltı camisinde mukabele okur. Meğer herif bana göz koymuş. Bir gün mutfakta yatak çarşaflarını çivitten geçirirken, hoca efendi gelip de kolumu çimdiklemez mi?... Meğer bizim Yaşar da onu kollamıyor muymuş?... Oracıkta herifi cehenneme yollayıverdi. Ama yolladığı iyi mi oldu sanki?... Onu da tutup mapusa yolladılar. Ne yapalım, kaderde o da varmış... Aaaa, ben de boş duracak değilim ya... Tazeliyime doyamadan dul mu yaşıyayım?.. Bu sefer sandal bedesteninde tellâl İsmail'le evlendim. Bu İsmail dedikleri yezidin ta kendisi... Cimrilikten yana eşi, emsali görülmemiş. Kendi yer, bana yedirmez. Ne demiye elin herifine kul köle olacak mışım?... Benim kahır çekecek halim mi var?... Uzun lâfın kısası ondan da boşandım. Sonracığıma Üsküdar bafurlarında lostromoluk yapan Sarı Kâmil'le evlendim. Onun da derdi başka türlü. Geceleri vapurda yatar, on beşten on beşe eve gelir. Yeni nikâhlanmış bir aile için dayanılır şey değil. Hani sabırla koruk helva olur derler ya... Vallahi yalan... Bu sefer de Yedikule tramvayında kontrolluk eden Hırpani Mecit'le evlendim. Meğer bu Mecit dedikleri körolasıcanın bir de Lânga'da ailesi varmış. Ben dünyada her şeye katlanırım, ama kendi üzerime gül koklatmam. Tekmeyi vurduğum gibi, onu da başımdan attım. Sonra da üç beş kişiyle gene evlendim ama, hiç birisiyle murada eremedim. Geçen sene Atikali muhtarının kayınvaldesi Fitnat Hanım gelmişti de o söyledi. Sözüm ona Eyüpsultan'da oyuncakçılık eden Himmet adında biri bana tâlipmiş. «Sevgili Üftademi ben tavşan iliği ile beslerim» diyesiymiş. Bilmem yalan, bilmem doğru. Tam onunla evleneceğim sırada, şimdiki uyuntu

— Kaldır ulan şu yassı kadayıfı önümden... Gözüme hep Yassıada görünüyor!

karşıma çıktı. Benim de göynüm buna kayıverdi.

— Bu seferki sonuncusudur?...

— Şimdilik öyle...

— Ka familyasına düşkün çıkmadı?...

— Çıktı ama ne fayda... Herif familyasıyla uğraşacağı yerde, parti işleriyle uğraşmaya başladı...

— Ha ağnadım. Politika ilen geçinirdi...

— İşte öyle bir şey... Geçen sene İsmet Paşa İstanbula gelirken, bu herif de Topkapı'da İsmet Paşayı karşılamaya gitmiş. Eline bir de oklava almış. Orada resmini çekivermişler. O zamanlar bu işin kokusu çıkmadıydı ama, bundan üç ay öncesi herifi yakaladıkları gibi askeriyeye teslim etmişler.

— Oklava ilen ne için Topkapısına gitmiş?...

— Askeriyenin söylemesine göre İsmet Paşayı orada haklıyacaklarmış. Ama kendisi böyle söylemiyor.

— Kendisi ne ağnatoor?...

— Ona kalsa, niyeti başkaymış. Oklavayı eline almış, bir arkadaşı da hamur tahtası getirecekmiş. Oracıkta bir hamur açıp İsmet Paşa'ya gözleme yapacaklarmış. Bilmem yalan ,bilmem doğru... Ama ben artık bıktım. Ne hali varsa kendi görsün... Ben bu dünyada kocasız yaşayıp da sıkıntıdan çatlıyacağıma, yenisini alır, kekâma bakarım madamcığım...

— Eyi edersin... Demek daha doymadın, he?...

— Dur bakalım daha madamcığım, elbet doymadım...

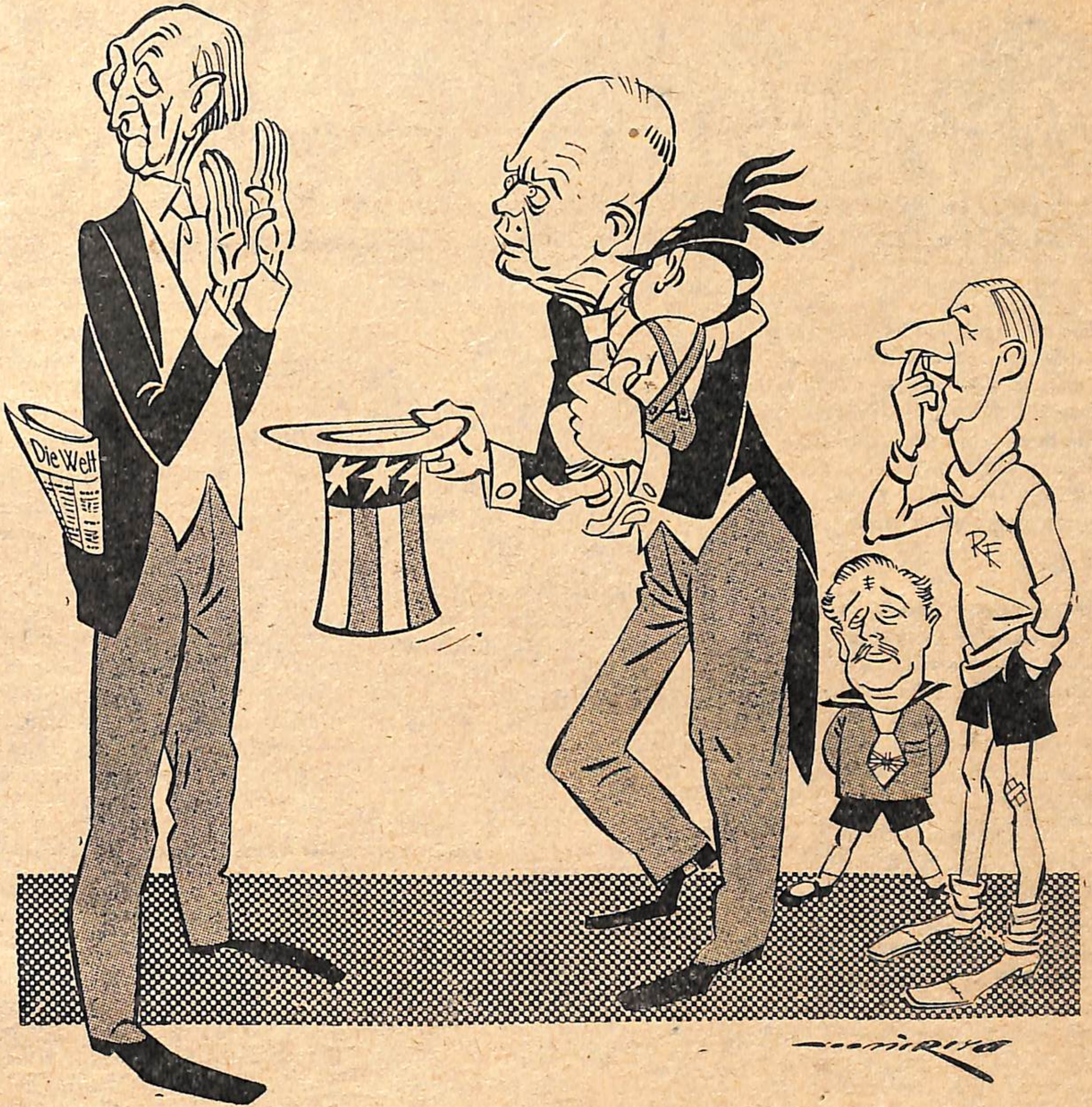
— E, Allah doyursun hanımcığım.. Acep «bir karı oburluk rekorunu kırdı» diye gazeteler yazmış ise o sen olmaasın?...

Daha lâfı bitmemişti. Ama mahkeme kapısında mübaşirin sesi duyuldu:

— Üftadeeee!... Galiiiiiiip!...

Adnan VELİ

Almanya, Amerikaya yardım etmeyi reddetti. (Gazeteler)

Adenauer — İnayet ola!.

Paristeki temizlik kongresine bir temsilci gönderiyoruz (Gazeteler)

Ağalar bu yana!

14'ler bir yaramazlık yaptılar, dünyanın en güzel yerlerine yerleştirildiler. Şimdi sıra doğudaki ağalarda. Onlar da yaramazlıklarının cezasını, duyduğumuza göre, batıya yerleştirilmekle çekeceklermiş...

Aman ne ceza bunlar!

İki kişiye bir kaşık... Bir durmadan atıştırır, bir yandan da:

— Oh, öldüm!

Dermiş. Arkadaşı bakmış ki kaşığın kendisine geleceği yok.

— Yahu, demiş, ver şu kaşığı da, biraz da biz ölelim!

Bilmem ki nasıl etmeli? Bakıyorum da yaramazlık etmeyene iş yok bu dünyada. Bir yaramazlıkta biz mi yapalım, ne edelim dostlar?

Affetmek, cezaların en büyüğü!

Evet, son olaylar bu dövizi doğruladı. Affa uğrayan mahpusların çoğu geri dönüyormuş hapishaneye. İki kere dört gibi belliydi bu. Çünkü mevsim kış, iş yok, para yok, itibar yok. Selâmünaleyküm gardiyan başı!

Affetmek, cezaların en büyüğü olmasaydı geri dönerler miydi hapishanelere?

Af yağıyor!

Hayırdır inşallah... Güz yağmurları yerine memlekete af yağmağa başladı. Şimdi herkes üniversite aflarıyla meşgul. Köpek te, bebek te ikinci plânda kaldı. Hattâ 14 lerin affı bile!

Bir de mapuslara af var, hem de af af üstüne..

Dileriz ki bu af, 1950 affının sonuçlarını vermesin... Birkaç bin kişi mapusanelerden sokağa çıkarken, üç-beş bin kişi de «kulhüvallahu ehad, burası evimizden rahat» diyip sokaktan mapusanelere girmesin.

Bizden söylemesi!

Her iş bitti sıra başıboş DP oylarının ne olacağına geldi. Doğrusu, düşünülecek mesele... Malûm ya, bu oylar insanı Yassıadalık ediyor!

Made in D.P.

Şimdicek üzüm, incir, fındık, fıstık tütün ve keçiboynuzundan başka birşey ihraç edemedik diye üzülmiyelim. Bundan böyle mâmûl maddeler de ihraç edebiliriz. Nasıl mı?

DP tezgâhlarından çıkma eşsiz dalkavuklarımız, hırsızlarımız, kaatillerimiz, polislerimiz, partizan memurlarımız, kuyruklarımız, kahramanlarımız, jurnalcılarımız, çöpçatanlarımız, umum müdürlerimiz, bakanlarımız var ya!..

Nasıl olsa ihtiyacımızdan çok bunlar. Bir kısmını pekâlâ ihraç edebiliriz. Kıçlarına da birer damga: MADE İN DP!

Bazı malum memleketlerde kapışılacağını sanıyorum.

Tahtakurusundan kederim

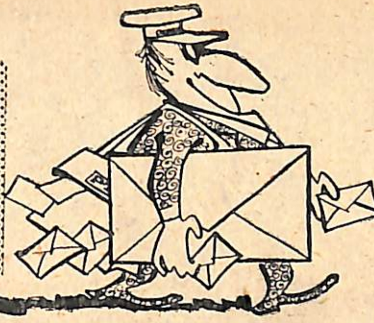
Hani bir fıkra anlatırlar: Gurbetteki oğul babasına mektup yazmış:

«Ey muhterem pederim. Ellerinden öperim. Tahtakurusundan kederim. Acele elli gönder. Gönderirsen gönder, göndermezsen başımı alır giderim...»

On yıl «Gönderirsen gönder!.. Gönderirsen gönder!.. Göndermezsen başımı alır giderim!» diye diye gittiler... Hem de Yassıadaya!

Ankara Mektubu

Nimet Arzık

Sevgili okuyucularım,

Evvelâ size Akbaba yazı ailesini şikâyet edeyim: Ben intisap edince bu aileye, sevincimi yazılarımda belirtmiş, hepsine selâm yollamıştım. Kimse bana kontra-selâm yollamadı, ve kendimi çook «garip» hissettim... Bunu söyledim ya, rahatladım şimdi...

Değişen

003 numaralı uzuuun arabanın burnu Hariciye Köşkünün demir parmaklığına dayandı. Kapı açılmadı. Boylu bir polis arabaya yaklaştı. Ziyaretçi, devlet başkanı Cemal Gürsel'e «geçmiş olsun» demeğe geliyordu... Cevap nazik ve kat'î oldu:

— «Giremezsiniz efendim, girebilmek için göğsünüzde özel bir rozet lâzım»...

Ziyaretçi boynunu büküp geri döndü. Nereden tedarik edilecekse, özel rozeti tedariğe gidiyordu herhalde...

Bu Başbakan yardımcısı General Fahri Özdilek'ti... Herhangi bir vatandaş gibi geri çevriliyordu.. Belki o her fırsatta örnek olarak gösterilen İngilterede «tabiiydi» bu... Ama bizde «yeniydi»... Sevinilecek bir yenilik bu!

Hiçbir şey değişmedi diyoruz yeis anlarımızda... Değişen var sevgili okuyucularım... var... Yavaş yavaş farkına varacağız!

Kurucu Meclis

Ankaranın en önemli problemi: «Hisseye ne kadar düşecek»?... Miras meselesi falan değil bu... Kurucu meclise ait... Şu teşekkül kaç «kurucu» gönderecek... Falan teşekkül kaç?... V. S... Telefonlar harıl harıl işlemekte:

— «Yahu buluşalım da... Bir yolunu bulalım (kurucu olmanın yolunu)... Kuruculuk tehlikeli iş «Bir varmış bir yokmuş, dört kurucu varmış!» Değil mi?

Hortlak

İbsenin Hortlağı... III üncü tiyatroda oynanıyor... III üncü tiyatro, operadan sonra en büyük salonu olan tiyatro Ankarada... Salonu büyük amma bomboş... Hortlak piyesi tutmadı. Ağır havalı, memlekette ağır piyes seyretmek arzusu kimsede yok... Sonra... asıl büyük dram Yassıada da oynanıyor. İbsen'i kimse iplemiyor...

Seyircilerin arasında hiç tanınmış, yarı tanınmış sima yok... Tanınmışlar kendi dertlerinde... Yarı tanınmışlar da kurucu meclis peşinde...

Varan beş

Yukarda söylediğim gibi, yeis anlarımızda «hiçbir şey değişmedi» diyoruz... Bunu en çok ne zaman diyoruz biliyor musunuz? Bize imtiyazlı ve iltimaslı muamele yapılmadığı zaman... Nasıl değişmedi hiçbir şey?... En basitini alalım: Ankarada ihtilâldenberi tam beş emniyet müdürü değişti... Tam beş... Dördüncüsü, 2 saat vekil, 23 gün asil olarak kadı... Bu değişiklik değil mi? Allah Allah, daha ne istenir?...

101 sayılı kanun

Hacıların, hocaların, şeyhlerin, zorbaların, halka tatsızlık verenleri başka tarafa naklettiren kanun, işte 101 numaralı kanun... Bence mahrumiyet bölgelerinden alınıp, şirin bölgelere yerleştirme kanunu... Zaten bu son zamanlarda verilen cezalar «görülmemiş cezalar»... (Bu «görülmemiş deyimi nelere yapıştırılmış Yarabbim, nelere yakıştırılmıştır... he heyyyy...) Müşavirlik cezası... Çölden alınıp vahaya yerleştirilme cezası...

Gene kimse memnun değil, ne suçsuzu... Suçlular, huzursuzluk yaymak için propaganda üstüne propaganda yapmakta: «Bir dönüm toprağı olan sürülecek» diye!... Hükûmet te «vallahi'leri, billahi'leri üstüste yıkmakta:

— «Vallâhi bu kanun sizin için değil, size huzursuzluk verenler için...» diye...

Bizde ne garip sertlikler vardır... Ne garip yumuşaklıklar da... uf!...

Aile reisi olmayınca

Bir zamanlar bir bakanlık vardı. Gene var. Ayni bakanlık olduğuna dair epey kabarık miktarda şahit ister... O zamanlar... (İşte o zamanlar canım...) vazifesinin en mühim bölümünü eğlencede görürdü ve yutturur du bize:

— «Efendim, insan diplomatik sırları daha fazla içki âlemlerinde, veya bir suarenin entimitesinde (koyu samimiyetinde) öğrenir... Onun için fuzulî görmeyin bu toplantıları... Yapılan masrafa da acımayın... Diplomatik sırları...»

Ve diplomatik sırları deşme merakı o kadar büyüktü ki, suarelerden ve suarelerin «entimitesinden» geçilmiyordu... Matahari kesilmiyen yoktu!

Bizler de fıkaralar, bunları senelerce yuttuk, vallahi billâhi, ve saltanatlı bir toplantıda yüksek veya yüksek olmıyan bir şahıs, cinsi lâtiften biriyle kuytuluklara daldı mı, göğsümüz iftiharla kabarırdı: «Kimbilir ne sırlar, amma ne hayatî sırlar aktarılacak» diye... Ve kuytuluklara dalanların kuytuluklardan çabuk çıkmamalarını temenni ederdik...

İkinci yutturdukları şey şuydu:

— «Efendim, biz kocaman bir aileyiz. Bir hâdiseye karşı hepimizin tepkisi aynidir...»

Şimdi bu aile, hafiften hafiften çözüm halinde... Bir kere diplomatik sır modası göçtüüüü. Suareler de seyrekleşti... Aile reisi de... Yaz da, güz de geçti ama hâlâ sayfiyede!... Reissizlik fena şey... Hafif hafif fırıltılar, dırıltılar, mırıltılar başladı... Bundan bir müddet evvel Ankaranın mondanite merkezi Golf Klübünde hayli patırtılı olaylara şahit olduk: Patırtı Büyük Aileden, sükseli bir hanımla, sükseli bir umum müdür arasında geçti, ve hanımın pat diye bayılıp yayılmasiyle neticelendi. Meselenin başını bilmiyorum. Sonu şu, kılıç çakışması şeklinde iki cümle:

Hanım — Senin hakkındaki rivayetleri bir duysan... Bir duysan...

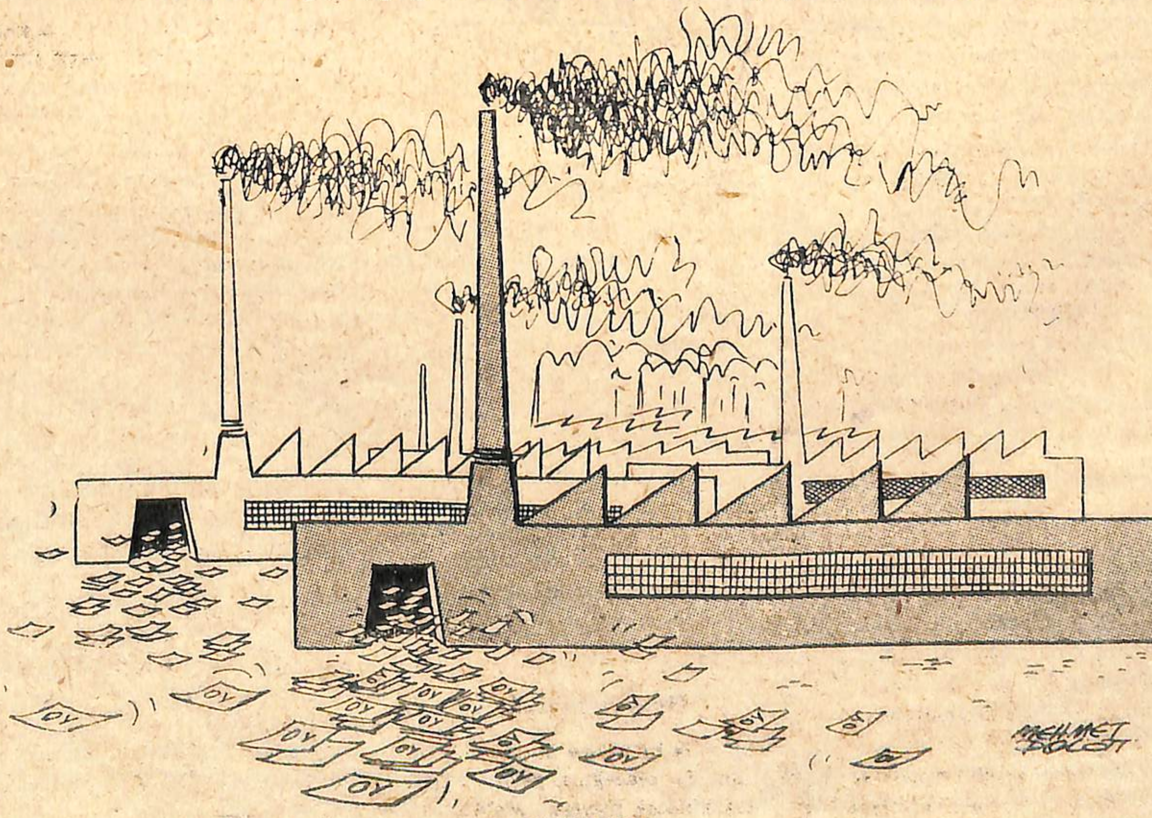
Bey — Rivayetlere rağbet edilmeğe başlanırsaaa... Zararlı çıkacak herhalde ben değilim!...

(Bunun üzerine bayılma... Koşuşma v.s...)

Aile bu, İsmi üstünde... Dövüşürler de, sevişirler de... Herşey olur... Hele aile reisinin yokluğunda... Aile reisi de uzun zaman teknik arıza sebebiyle sayfiyeden dönemiyeceğine göreeee... Ne yapsak acaba?...

Nimet Arzık

On yılda hiç bir işe yaramıyan altmış fabrika yapıldı. (Gazeteler)

YAZISIZ!

Bâki kalan bu kubbede

REŞAD EKREM KOÇU

KETHÜDAZÂDE MEHMED

ONSEKİZİNCİ asır sonu ile geçen asrın ilk yarısında yaşamış seçkin bir muallim; 1771 de İstanbul'da doğdu, medreseden yetişti, kadılıklarda bulundu, Rumeli Kadıaskerliğine kadar yükseldi. Kanaat ve tevâzu ile yaşamış, hususi dersler vererek çok talebe yetiştirmişti. Sağlam karakteri, medenî cesareti, zeki ve zarafeti, aydın kafası ile bir kâmil insandı. Hiç evlenmemişti. 1849 da Beşiktaş'da Uzuncaova Mahallesindeki evinde 78 yaşında öldü.

Ölümü de ârifâne olmuştu. Evlâd edindiği Sıdıka adındaki kıza:

— Bu akşam saat dokuzda ömrümüz tamam olacak, sakın korkma!.. demişti.

Akşama kadar günlük işleriyle uğraşmış, bir ara, sanki bir yere gidecekmiş gibi:

— Kızım, saat kaç? diye sormuştu.

— Dokuz babacığım!...

Cevabını alınca başını bir yastığa koymuş, «Allah hû!...» demiş göçmüştü.

★

Türkiye'de ulemâ sınıfından asâ yerine ilk baston kullanandır. Bir gün Kasımpaşa Mevlevîhânesine gider, bastonunu bir köşeye dayar. Yobazlardan biri de dil uzatmağa yeltenir, gûya bilmiyormuş gibi:

— Bu frenk değneği kimin? diye sorar.

Efendi:

— Benimdir... Ama ben onu sünnet ettirdim, müslüman oldu!... der.

★

Yine yobaz softalardan biri Kethüdâzâde hakkında: «Başındaki sarığa aldanmayın, o bizden değildir» der. Lâfı Ârif Efendiye yetiştirirler, güler:

— Aman hemen gidip söyleyin, âhiretde Hak huzurunda böyle şâhitlik etsin!... der.

★

Bir gün farsça öğrettiği talebelerine:

— Siz hemen çalışın, bana da dilediğinizi sorun, attar dükkânına benzerim!... demişti.

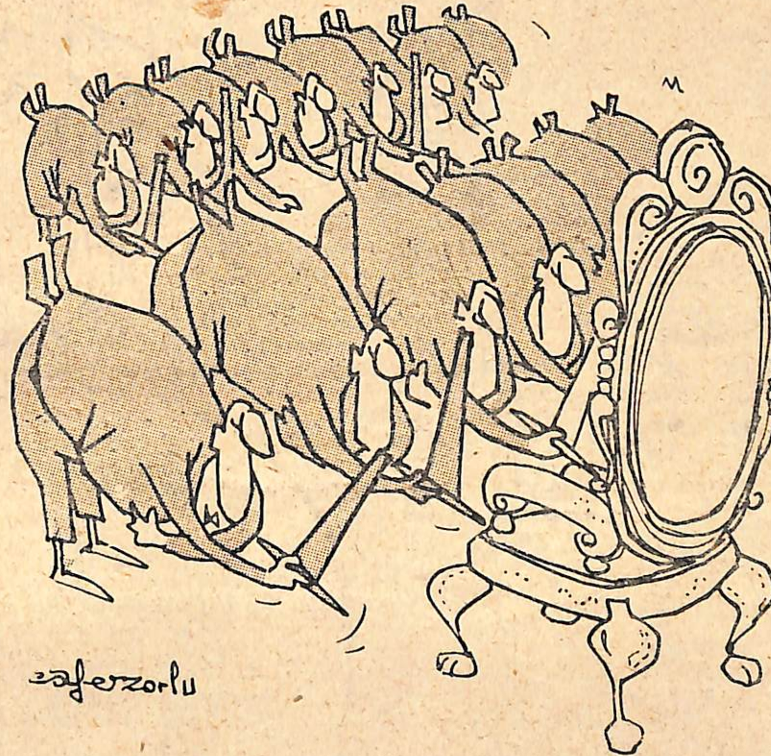
Bu söz devrin seçkin bilginlerinden İsmail Ferruh Efendinin kulağına gitmişti, o da pek zarif adamdı:

— Hoca tevâzu göstermiş, dedi; o attar dükkânı değil, Mısırçarşısıdır!.

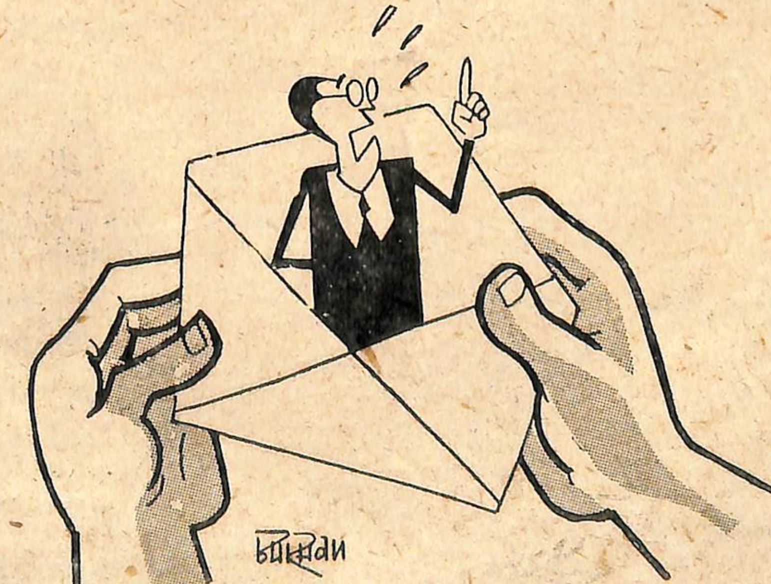

Dil gümrüğü kurulacak

Saygı seferberliği

Mektupla teknik öğretim yapılacak (Gazeteler)

— İlk dersimiz teknik cihazlanma!..

Gönül Postası

Mektup:

Fethi Çağıl (Göztepe) — Vapurda ve trende 20 yaşlarında bir kıza rastlıyorum. O da Göztepede oturuyor. Bakışıyoruz. Fakat gözleri ümit vermiyor. Vapura veya trene daima geç geldiği için hep ayakta kalıyor. Çok sıkılganım. Ona yerimi veremiyorum. Bir defa vapurdan çıkınca yanına yaklaştım, konuşmak istedim. Kaşlarını çattı, uzaklaştı. Ona fena bir maksadım olmadığını nasıl anlatayım?

Akbaba:

Hangi kız vapurda kendisine yer vermeyen bir gence gönül verir? Bu kadar sıkılgan olduğunuzu ne bilsin? Kadınlar utanmazlardan da, utangaçlardan da hoşlanmaz. Siz bir kadına yer vermekten değil, onu ayakta bırakmaktan utanırsanız gönül işleriniz yoluna girer.

Mektup:

A. M. (Vezneciler) — 27 yaşında bir kızım. 65 yaşında bir adamın aşkını ve evlenme teklifini kabul etmeli miyim?

Akbaba:

Vallahi bilmem. Durumu incelemek lâzım: Adamın parası çok, ömrü azsa hiç durmayın!

Mektup:

V. R. (Suadiye) — 38 yaşında bir dulum. 17 yaşında bir kızım var. Zengin bir zat benimle evlenmek istiyor. Kızıma karşı fazla mültefit. Çekiniyorum. Ne dersiniz?

Akbaba:

«Fazla mültefit» tabiriyle iltifatın hangi derecesini ve şeklini kasdediyorsunuz? Biz bu dereceyi ezbere tayin edemeyiz. Siz daha iyi anlarsınız. Dikkatli olmanız lâzım. Acele karar vermeyiniz, allah korusun, kocanızın hem karısı, hem kaynanası olmak tehlikesi de var!

Mektup:

Ahmet Bil (Fatih) — Benden evvel başka bir genci sevmiş bir kızla evlenmeyi düşünüyorum. Beni sevdiğini ve ötekini unuttuğunu söylüyor. İnanayım mı?

Akbaba:

Sizi çok seviyorsa ötekini unutmuş olabilir. Zor olan şey sizi çok sevdiğine inanmanızdır. Bu zorluğu aşarsanız mesele hallolur. «ilk» olmak mühim değildir, marifet «son» olmaktır. Kendinizden öncekilerden ziyade sonrakilerden korkunuz!

SIRDAŞ

Doğulu Batı

Doğu Anadoluda nüfuz ticareti yapan 55 Ağa ve şeyh Batı Anadolu topraklarına yerleştirileceklermiş...

Gözümüz aydın. Milletçe Batılılaşıyoruz demek.

Yalçın ÇETİN

Giden ağam ... Gelen ağam

Köylüye göre

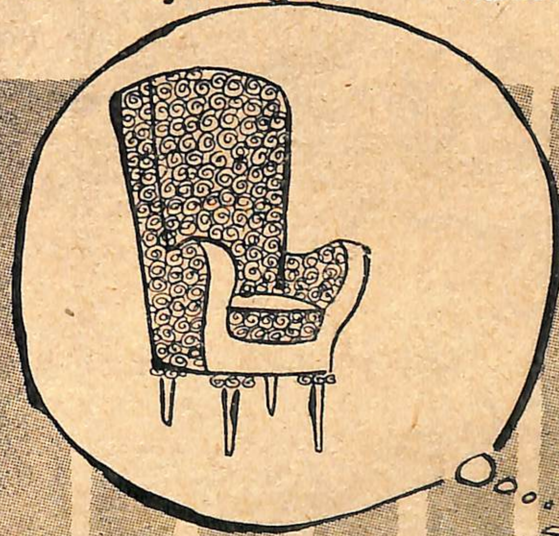
AĞANIN YERİ: Aydına göre.

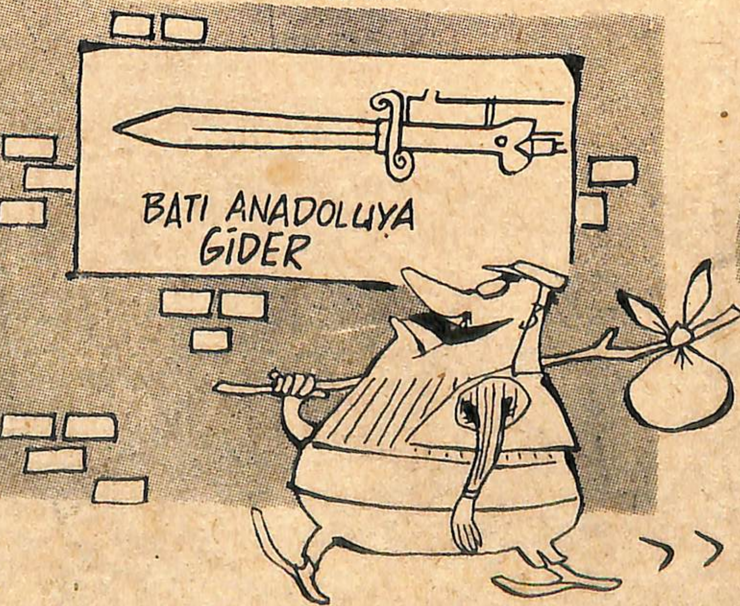

Askere göre

Yazısız

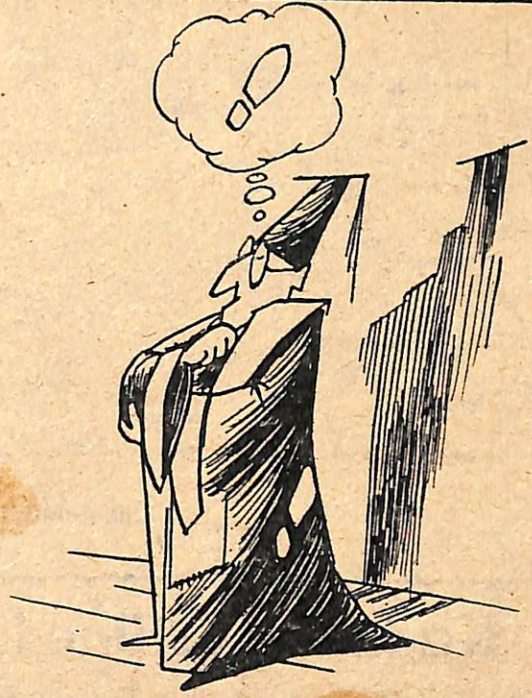

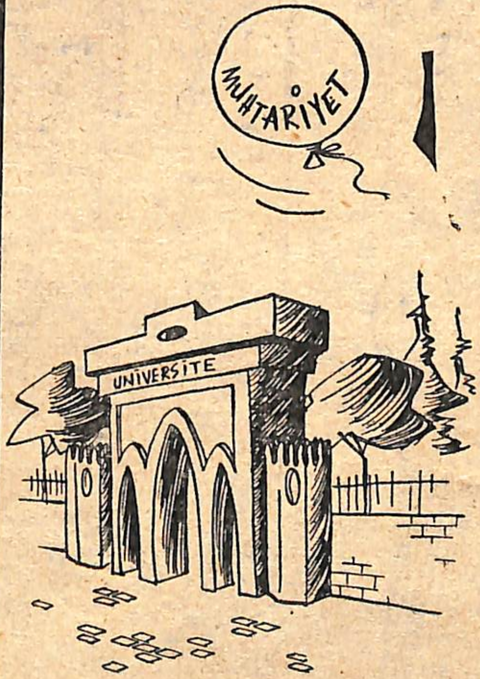
İstikamet

Politika ağası - Bizi de iskân etseler artık...

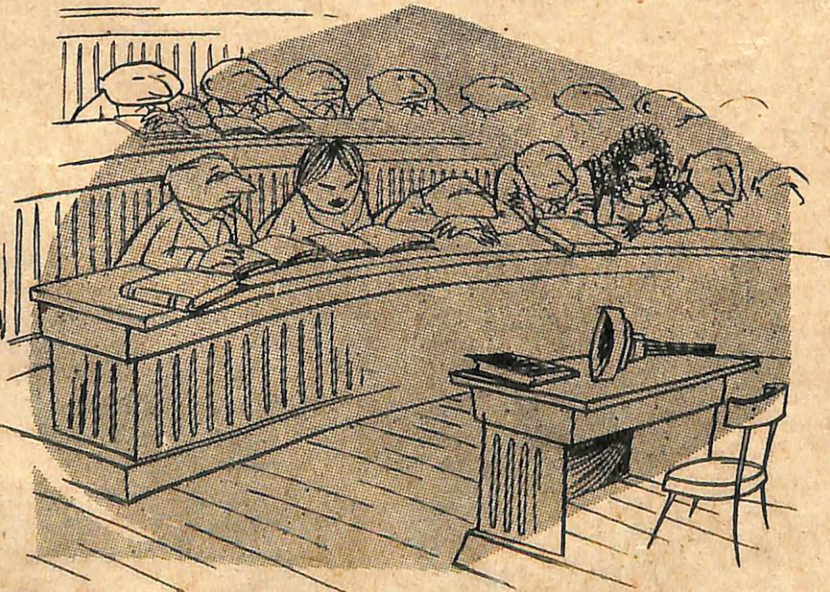

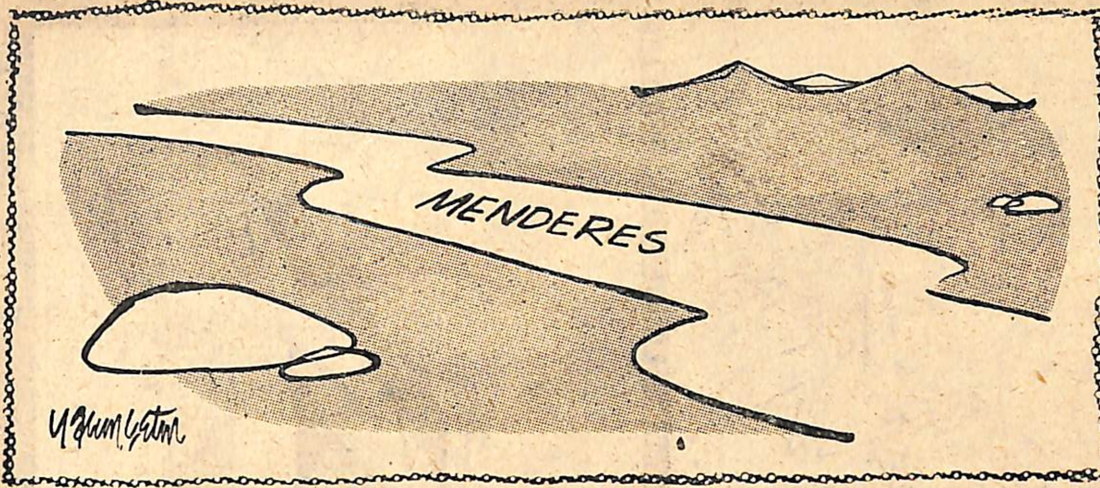
HAZIRLIYAN : MEHMET POLAT

«Dönüşü olmıyan nehir»

Anlaşma

Tiyatroda perde arasında kumral bir genç, sarışın bir kızla konuşuyordu:

— Nasıl piyesi beğendiniz mi?

Kız dudak büktü:

— Doğrusu beğenmedim.. Çok kadınlı piyesler hoşuma gitmiyor... Kadınları hiç sevmiyorum...

Delikanlı gülümsedi:

— Ben de bilâkis...

— O halde zevklerimiz birbirine uymuyor.

Delikanlı biraz durakladıktan sonra kızın elini tuttu:

— Sizinle çok iyi anlaşacağımıza alâmet!

Kadınlar üstüne !.

Kedi, ağzı şapırdıyanın, kadın, kesesi şıkırdıyanın yüzüne bakar!

★

Kadını parası için alacak adam, avucunu açarken gözünü kapaması lâzım geldiğini bilmelidir.

★

— Kimisi hamını, kimisi çiyini, kimisi pişkinini sever... Nedir o, bil?...

— Kadın!...

★

Öyle güzel yüzler vardır ki, Halep çıbanı bile bir (güzellik kremi) nin etiketi gibi hoş görünür..

★

İki şey vardır ki, insana dünyayı zından eder: Ayakkabının darı, kaynananın dili!

★

Bazı güzeller tanırım, sussunlar diye mütemadiyen ağızlarından öpmeli!

★

İnsan, bazı kadınların meclisine içkisiz tahammül edemez. Bazı kadın ise içkiye hacet bırakmaz: Kendisi içki gibi tesir eder.

★

Kadın, kendi başına ne gül goncasıdır, ne de diken. Koklamasını bilirsen gül olur, tutmasını bilmezsen diken!

★

At, at oluncaya kadar sahibi mat olur, derler. Bazı koca da karısı kadın oluncaya kadar iki kat olur.

★

Kız bir gül goncasıdır, onu koparıp almalıdır. Fakat dikenli ağacını, yani kaynanayı da beraber sürüklemeğe lüzum yok.

★

Yağmurdan kaçan doluya tutulur, kadından kaçan kıza!

DEVEKUŞU

— Tam benim tipim...
— Biliyormusun kocasından da boşandı!

YAZISIZ!

Vah vah

Küçük Erol, kümesteki tavukları birer birer yakalayıp bahçede gömülü büyük küpe doldurmuştu.

Biraz sonra yaramazın yaptığı muzipliği gören annesi koşup tavukları kurtardı. Fakat en altta kalan tavuk havasızlıktan boğulmuştu. Annesi darıldı:

— Gördün mü yaptığını? Altta kalan zavallı tavuk boğuldu..

Küçük Erol da buna çok üzülmüştü:

— Vah, vah anneciğim, dedi, bilseydim onu en üste koyardım!

TRAFİK Kazası

ŞOFÖR İbrahim Atik, kahvede, arkadaşına anlattı:

— Biliyorsun, bizim patron aşşağlık bir herifti. Cimri, suratsız, nâlet. Hanımefendi de aksine. Eli açık, güleryüzlü, temiz kalbli. Beni de severdi çok. Hani ben de ona tutkundum ama belli etmezdim. Bir gün bana dedi ki:

«— İbrahim, aramızda kalsın, ben kocamdan ayrılmak istiyorum.

— Aman, dedim, Hanımefendiciğim, ağzını seveyim, sizin gibi bir gül fidanı o meşenin yanına hiç yakışmıyor. Ayrılın da ben de şu heriften kurtulayım.

«— Sen bana yardım edeceksin.

«— Emredin, kurbanınız olayım.

«— Kocamı haftada bir gece Kurtuluşta bir kadının apartımanına götürüyorsun, değil mi?

«— Evet, her perşembe akşamı saat onda bırakıyorum oraya sabaha karşı da alıp eve getiriyorum.

«— Çok iyi. Önümüzdeki perşembe gecesi için bir meşhut suç hazırlıyacağız. Ben avukatla konuştum. O da ahlâk zabıtasiyle filân konuştu. Her şey hazır olacak. Sen bizim beyi kadının dairesine bırakınca hemen bana eve telefonla haber verecek sin...

«— Hay hay...

Tertibat alındı. Perşembe akşamı Beyle Kurtuluşa gittik. Manavdan muz, portakal, elma aldık. Lüks Palasın çatı katına çıktık. Beyin metresi elimden kesekâğıtlarını aldı. Nafiz Beyi de bıraktım oraya. Caddeye çıkınca eczahaneden Hanıma telefon ettim.

Arabayı bir kenara çektim, içinden çıkmadım. Bizim Hanımefendi, avukat, memurlar, gitmişler, elleriyle koymuş gibi bulmuşlar. Nafiz Beyi, metresini (Hicranı) en uygun vaziyette yakalamışlar.

Mahkeme ilk celsede boşanma kararını verdi. Ayrıldılar. Nafiz Bey pılısını pırtısını alıp gitti. Araba hanımımındı. Ben onun hizmetinde kaldım. Evin erkeği gibi bir şey oldum. Her işe ben koşuyordum. Hanım da kocasız kaldı. Çıkan talipleri beğenmiyordu. Kimi yaşlı, kimi karaborsacı, kimi çoluk çocuk sahibi... Ama bir tanesi tam ona göre idi. Yakışıklı, çalışkan, iyi kalbli, becerikli. Nihayet onu, yâni beni seçti. Geçen hafta nikâhlandık. Sokakta onun şoförüyüm, evde kocası. Arabanın direksiyonu da bende, onun direksiyonu da.

— Kurtuluştaki kadın ne oldu?

— Geçende rastladım ona. Ayaküstü konuştuk. Gözümün içine bakıyor. Beni davet etti evine. Nafizden ayrılmış, yalnızmış.

— Gittin mi?

— Gider miyim hiç? Ben karıma sevdalıyım. Gönül işlerinde trafik kazası yapmam, doğru yoldan giderim hep!

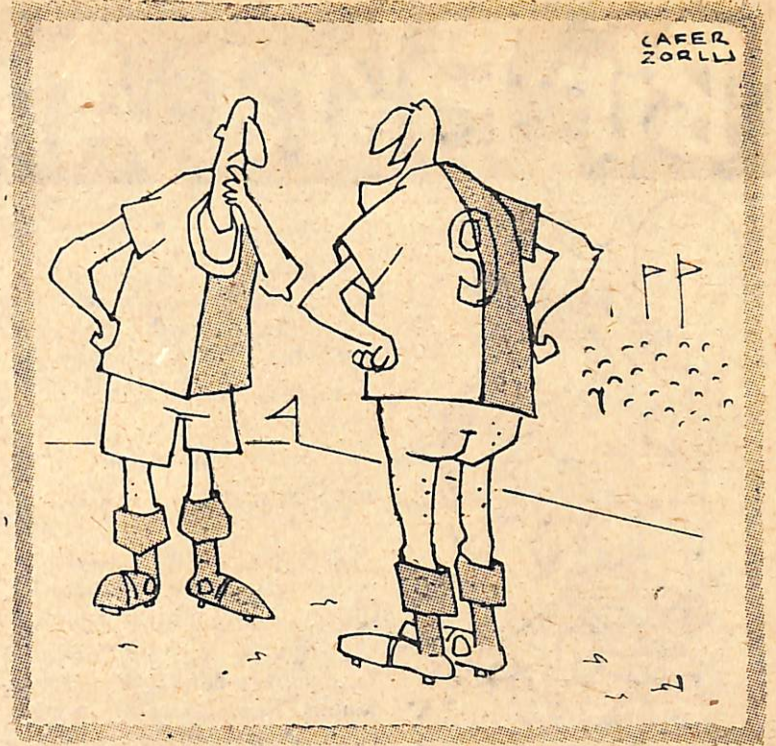
Şeytan Çekici

※

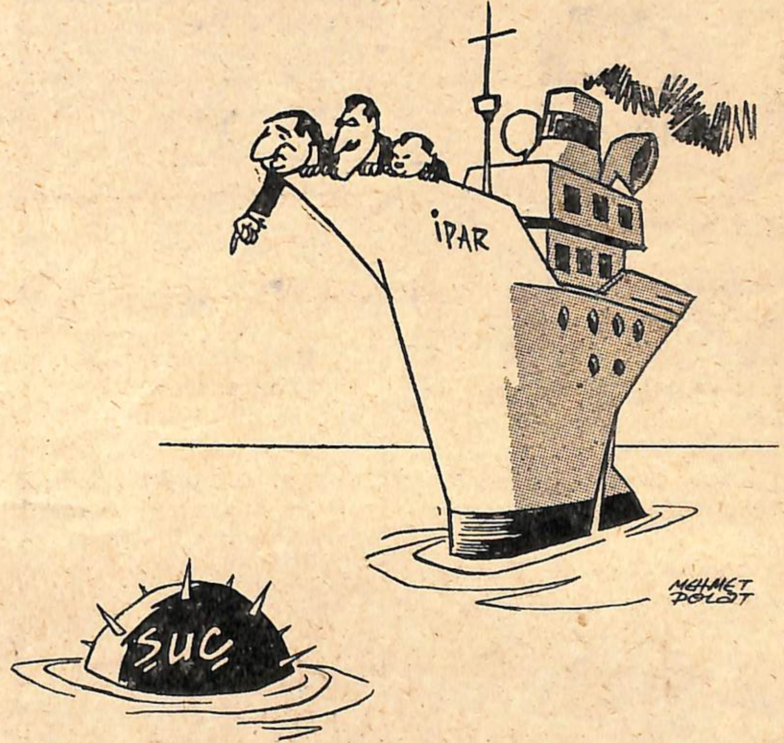
Basın şeref divanının (8) numaralı tebliği:

8 Aralık 1960 günü Prof. Dr. Naci Şensoy'un başkanlığında aylık mûtat toplantısını yapan Basın Şeref Divanı, gündemindeki çeşitli konuları incelemiş ve aşağıdaki hususun umumi efkâra duyurulmasını kararlaştırmıştır:

20 Kasım tarihli SON HAVADİS gazetesinin birinci sayfasında iri puntolarla «İhtilâl» başlığı altında çıkan haberin asılsız olduğu, ayrıca bu başlığın haberin muhtevasına tamamen uymadığı tesbit edilmiş, bahis konusu yayın, Basın Ahlâk Yasasının 3 üncü ve 5 inci maddelerini açıkça ihlâl ettiğinden TAKBİH olunmuştur.

Dalgın futbolcu — Yahu üzerimde bir eksiklik hissediyorum, nedir acaba?..

Mıknatıslı mayın!

Şehler ve ağalar sürülüyor. (Gazeteler)

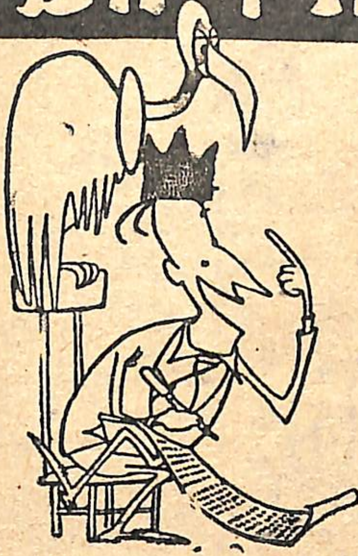

Gelen paşam

Giden ağam!..

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— *Anlatacak çok şey var ama fıkra değil. Onun için bir türlü anlatamıyorum galiba...*

Haldun TANER

Vesselâm!

Polisin birine bir sanık teslim etmişler. Sanık trende polisin elinden kaçmış. Polisin, durumu telefonla merkeze bildirmesi gerek. Parası da çıkışmamış. Olayı beş kelime ile nasıl anlatsın. Düşünmüş taşınmış, şunda karar kılmış:

Adım Abdüsselâm, herifi kaçırdım vesselâm!

— *En iyisi siz benim yerime anlatsanız bir fıkra. Olmazsa düşünür taşınır bir şey buluruz canım.*

Muzaffer NEBİOĞLU

Sen gel de!..

Gençten, kendi halinde bir adam dik yokuşu çıkarken yanında tanımadığı ihtiyar bir kadın da hem kendi kendine söylenir, hem de sopasına dayana dayana yokuşu tırmanırmış. O aralık yokuşun üst başından yeniçeri ağası yanında bir kaç askerle beraber sökün etmiş. Ağa yanlarına yaklaştığı sırada kadın yüksek sesle:

— Ah zamane evlâdı, ah! Hele bakın, anamın elinden tutayım da ihtiyar kadına yardım edeyim, diyor mu hiç? diye söylenmiş.

Bunu işitince yeniçeri ağası söylenmiş.

— Ananı arkana alıp yokuşu çıkarsana...

Adam da:

— Aman, efendi hazretleri, o benim anam değil, tanımam kendisini, deyince ihtiyar kadın:

— Bak şu hayırsız evlâda? Anasını inkâr ediyor, diye lânet okumuş. Bunun üzerine yeniçeri ağası adama dönüp:

— Al, diyorum, sırtına ananı, yoksa karışmam! diye bağırınca, korkudan hoşafın yağı kesilen adamcağız, tanımadığı acuzeyi sırtına almış. Bir yandan yorgunluk, bir yandan da uğradığı haksızlıktan inim inim inliyerek yokuşu çıkarken kardeşine rastlamış, kardeşi:

— Yahu bu ne hal? demiş. Kim bu kadın?

Adamcağız kan ter içinde:

— Kim olacak, bizim valide!

Deyince kardeşi atılmış:

— Aman, aklını mı oynattın, valide öleli üç sene oldu.

— Öyle ama, sen gel de derdini ağaya anlat!

☼

— *Hileye sapanların, aldatanların bir gün mutlaka zarar göreceğini anlatmak istiyor bu fıkra... Zamanımıza uygun değil mi?...*

Kadircan KAFLI

Hap ile Hop!..

Bir adamın iki karısı varmış, birinin adı Hap, ötekinin adı Hop'muş, ayrı evlerde otururlarmış.

Adam karılarına değil içkiye tutkunmuş, sık sık meyhaneye gidermiş, Hap: «Neredeydin?» diye sorarsa: «Hop'taydım!» Hop sorarsa «Hap'taydım» dermiş.

Adam bir gece zil zurna, kütük

gibi sarhoşken evlerinden birine dönüyormuş, ansızın bir lâğım çukuruna düşmüş, oradan çıkamazmış ve söylenirmiş: «Hop der ki Hap'tadır, Hap der ki Hop'tadır; bilmezler ki boğazına kadar boktadır.»

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Çare!

Hoca Nasrettin malûm mutlaka bir şeytanlık yapacak. Bir gün Akşehir'e giderken yolda bir köylü ile ahbap oldu. Yarenlik ederek hoş vakit geçiriyorlardı. Ama mevsimlerden yaz, vakit gün ortası, ikisi de yaya olduğu için az sonra Hoca'nın dizlerinin bağı çözüldü. Köylüye döndü:

— Bana bak, Ağam, dedi. Böyle ikimiz de yoruluyoruz. Ben bir çare düşündüm. Bir saat sen beni sırtında taşı, dinleneyim; bir saat ben seni sırtıma alayım, sen dinlen. Böylece hiç yorulmadan kasabaya varırız.

Köylünün bu hesaba aklı yattı. Hoca daha yaşlı olduğu için evvelâ o Hoca'yı sırtına aldı. Yürüdüler. Fakat saat çabuk geçti. Köylünün sırtından ineceği zaman yaklaşınca Nasreddin Hoca ahbabına dedi ki:

— Yahu, biz amma akılsız insanlarız!

Adam şaşırdı:

— Neden?

— Neden olacak! Şimdi beni sırtında taşırken sen iki kat yorulmadın mı?

— Öyle!

— Bir saat dinlensen bile yorgunluğun iki kat olduğu için hep aynı kapıya çıkacak. Biz bu işten vazgeçelim.

Köylü düşündü ve yükünden kurtulacağına sevinerek:

— Doğru diyorsun, efendi, dedi. Vazgeçelim.

Hoca, memnuniyetle adamın sırtından indi. Yanyana yola koyuldular.

Kemâl TÜRKER

☼

Asalet ve görgü

İki âlim asalet ve görgü hakkında tartışmaya başlamışlar. Birisi:

— Asalet daima ileridir, diyor.

Diğeri:

— Hayır, görgü asaletten daha ileridir.

Diye ısrar ediyor ve asalet ileridir diyen âlimi evine dâvet ediyor. Ertesi gün âlim görgü ileridir diyen âlimin evine gidiyor. Biraz hoşbeşten sonra kapı açılıyor, güzel bir kedi içeri giriyor. İki ayağının üzerine kalkmış, iki ayağı ile de muazzam bir tepsi tutuyor. İçinde de iki fincan kahve evvelâ misafire sonra ev sahibine ikram ediyor. Misafir âlim dâvayı kaybettiği için mahçup bir şekilde kahveyi içtikten sonra kedi yine geliyor, boş fincanları topluyor. Tam kapıdan çıkacağı sırada oradan kaçan bir fare görüp elindeki kıymetli tepsi ve fincanları bir tarafa fırlatıyor ve farenin peşinden koşmaya başlıyor.

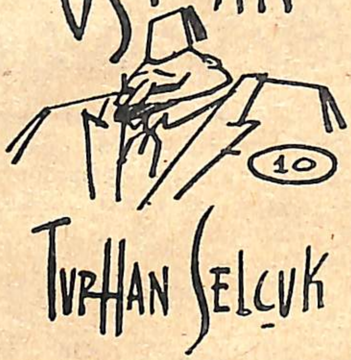
İşte o zaman mahcubiyetten kızaran âlim sevinçle ayağa kalkarak:

— Gördün mü dostum diyor, asaletin görgüden ileri olduğunu!

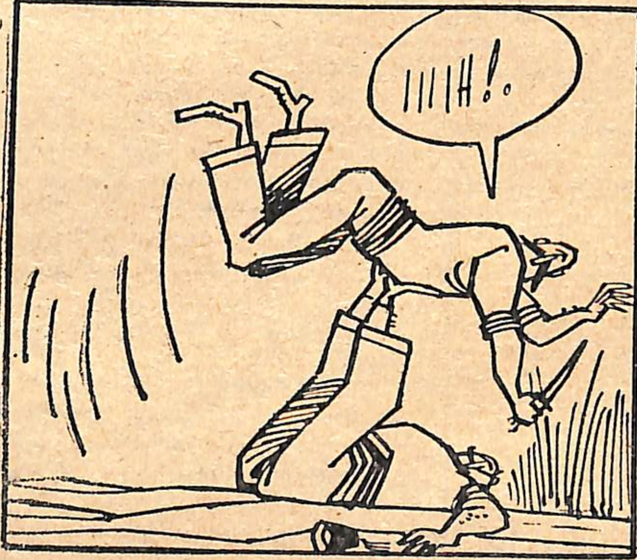
Sonra mağrur mağrur çıkıp gidiyor.

Yaşar BEŞER

KOMİSER OSMAN
10
TURHAN SELÇUK

SİVRİ TAHİR, SAĞ YANAĞINDAN ALDIĞI BIÇAK DARBESİYLE YIKILAN OSMANIN ÜZERİNE HAMLE EDER.
ÇOK KONUŞMUŞTUN CİBALİKAPILI KABADAYI BOZUNTUSU. SUSACAKSIN ARTIK.

IIIIH!.

YOLCULUK RAHATMIYDI GEÇTİ SİVRİ TAHİR?. YALNIZ İNİŞİ BECEREMEDİN.
ASIL UZUN YOLCULUK SANA NASİP OLACAK OSMAN.

SALLANMA, YAKLAŞ BAKALIM. BEN DÜŞMÜŞ ADAMA SALDIRMAM.
BİRAN EVVEL ÖLMEK Mİ İSTİYORSUN.

MEYDANDAKİ KAHVENİN ÖNÜNDE DURASIN ARABACI!
OLUR MADAMA, DURURUZ.

HAY GANUŞ!

BENLİ HAYGANUŞ OSMANIN ARKASINDAN SOKAĞA FIRLAMIŞ, SORA SORUŞTURA NİHAYET ONU BULMUŞTU...
OSMAN, YAVRUS VAZGEÇESİN BU DÖĞÜSTEN. KAÇALIM BERABERCE.
UZAKLAŞ BURADAN HAYGANUŞ!

ARABA HAZIRDIR. GİDELİM OSMANIM!
ÇEKİL DİYORUM SANA! BU ADAMI MADARA ETMELİYİM.
OSMANIN KURTULAMIYACAK MADAM HAYGANUŞ. SEN DE ONLA BERABER GİDECEKSİN. HAKETTİN BUNU.
DEVAMI VAR

— 12 —

Neriman, ilk defa başını Mustafanın omuzuna dayadı:

— Şair olduğunu bilmiyordum...

— Her insan az çok şairdir Neriman... Ay ışığına bürünmenin zevkine varamayan insan da tam insan sayılmaz bence.

— Çıkalım Mustafa...

Çıktılar.

Kolkola yürüyorlar.

— Küçük Modaya gidelim mi?

— Nereye istersen.

— Önce Mühürdara uzanalım.

— Olur...

Mühürdar kıyısına indiler. Mimarlığın sivri burnunu soktuğu alanda iş yok... Deniz tarafı cennet. Ağaçlar ve tek çınar ay ışığı altında şıkır şıkır...

İlerliyorlar, Mühürdarın tam sonundaki ahşap gazino, yıkılmaya aday gazino binası, karanlık, bugünün eğlencelerinden elini eteğini çekmiş...

Küçük Modaya doğru ilerliyorlar.

Sağda Mahmut Muhtar Paşa, solda Şükrü Kaya konakları. Ve yer yer yılışık kahkahalar, ingilizce nâralar duyuluyor:

— Hello Lili...

— Yes mayderling...

Taaa aşağıda deniz klübü. Apaydınlık, bütün pencereler ışıl ışıl... Balkonlarda insan dolu, salonlarda poker, briç, bezik oynadıkları muhakkak... Yalnız salonlardakiler değil, balkondakiler de tabiatın güzelliğinden mahrum. Dünyanın sesi aydınlıkta duyulmaz, ayın havanda dövülmüş billûr rengi ampul ışığında görünmez...

Küçük Modaya giden yola sapınca eski Bomonti bahçesinin çöküsü göründü. O bahçe artık ışıklarını söndürdü, ama karşısındaki lokalin çiy yeşil ışıkları gözleri kamaştırıyor, kamaştırıyor değil, âdeta kör ediyor.

— Ay ışığına bürünemiyoruz Mustafa?

— Acele etme, elbette ayla başbaşa kalacağımız bir yer bulacağız...

— Ben Belediye Başkanı olsam, ay ışıklı gecelerde sokak lâmbalarını yaktırmazdım...

— İyi ederdin Neriman.

Her ikisinde de bir an önce aya kavuşmak isteği var. Her ikisi de, ayla, yâni kendileriyle başbaşa kalmak için can atıyor.

Küçük Modaya geldiler.

Sol taraf sıra sıra villâ, sağ taraf deniz.

Ayın gümüş selvisi Marmaraya doğru uzanıyor.

Biraz daha ilerde, tam yamacın kenarında büyük ağaçlar. Altlarına şıpır şıpır ay damlıyor.

— Şurada oturalım mı?

— Oturalım.

Bir ağacın altına oturdular. Etrafta çıt yok.

Mustafayla Neriman, başbaşa, yanak yanağa, dudak dudağa...

Mustafa mırıldandı:

«Aşk uzaktan görünüp seslendi
Koştum iman ile aşkın sesine...»

Saat kaç olmuştu?

Değil saat, dünya umurlarında değildi. Ayın gümüş selvisi kayboluncaya kadar oturdular.

Eve dönerlerken Mustafa:

— Neriman, dedi, yapacağımız bir şey var.

— Ne?

— Ama olmaz deme.

— Senin olmayacak bir şey isteyeceğini sanmam.

— Nişana girdik.

— Evet.

— Misafirlik sırası benim.

— Anlayamadım Mustafa?

— Müşfikalara gitmem lâzım.

Neriman:

«— Ya ben?...» diyecekti.

Demedi, Mustafa da demesine lüzum bırakmadı:

— Beraber gidelim... Olmaz mı?

Neriman sevindi:

— Neden olmasın?

BİR CURCUNA

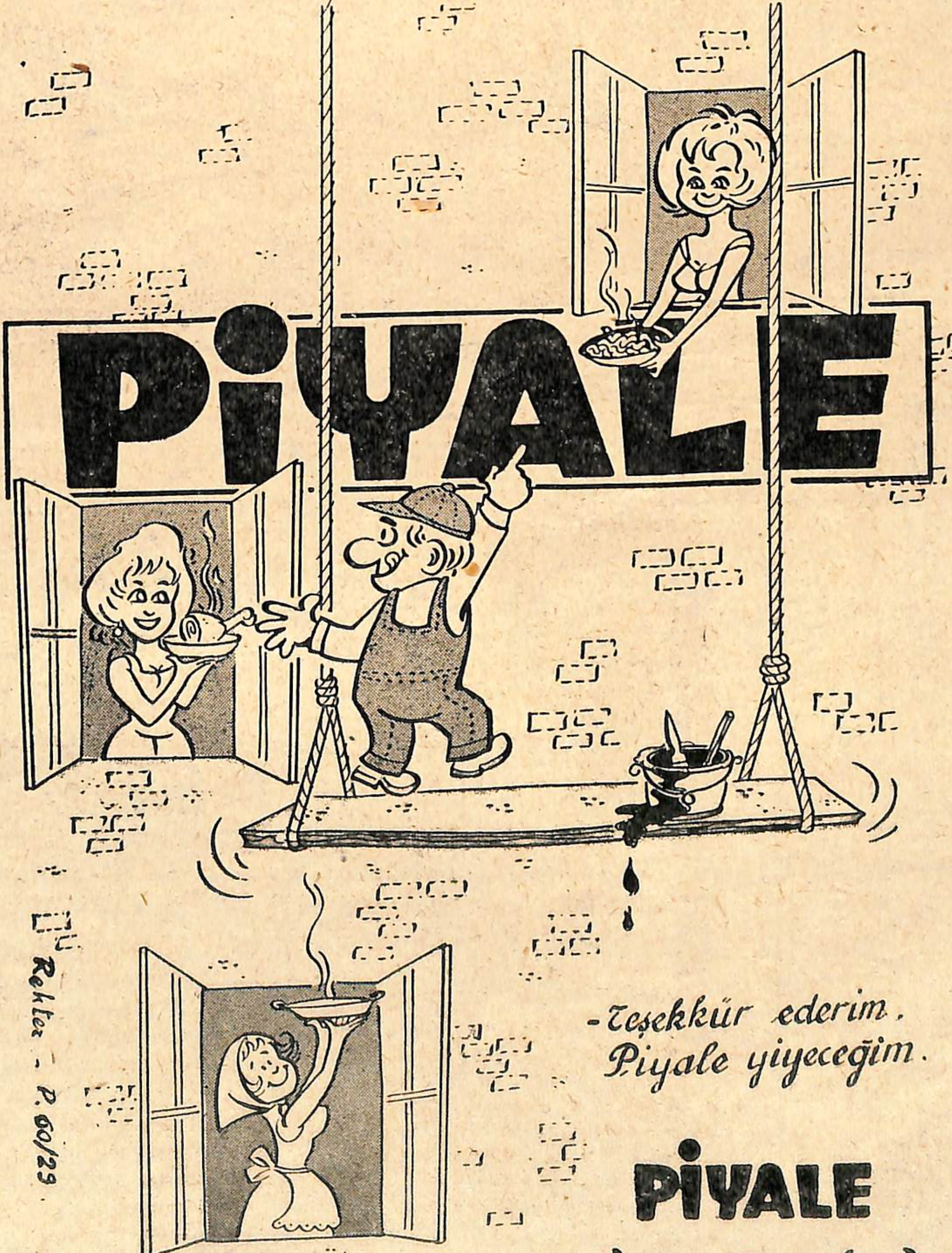
Bir sabah, önceden haber vermeden Müşfikalara gittiler.

Otomobillerini kapıdan biraz uzakta bıraktılar, bahçede ayaklarının uçlarına basarak usul usul yürüdüler.

Karı koca göründü.

İkisi de bahçedeydi.

(Devamı var)

Eski Türk Mizahı

Felekten bir gün çalmak

Gazeteciliğe yeni girmiştim; (İkdam) da çalışıyordum; evim Kadıköyünde idi. Bir sabah vapura yetişmek üzere Kadıköy çarşısından geçerken Polinidi'nin meyhanesinin kapısında Ahmet Rasime rastladım.

— Nereye?

— Matbaaya gidiyorum.

Gözlerinin içini neşelendirerek:

— Gel içeriye... dedi, şu mezelere bak.

Kapının aralığından baktım. Biri sade balık, diğeri meyva ile donanmış iki masa.

— Bir tane içelim... Beraber ineriz.

— Üstadım;; gazeteye gideceğim; Cevdeti bilirsin... Şakası yoktur.

— Adam, bugün beraber felekten bir gün çalalım... Ne olur sanki?

Nâçar oturdum. Resim neler anlatmıyor; ne mazmunlar bulmuyor; o çatlak sesi ile ne besteler okumuyordu. Kalktığımız zaman ben biraz çakır keyiftim. Vapura bindik.

— Aman, dedi. Büfeye gidelim. Todori (amer, konyak, vermut) la bir müselles yapar, gayet mi'devidir.

İkişer tane de müselles çektik...

Vapur yanaşınca İstanbula döneceğimize koluma girdi rıhtıma doğrulduk.

— Galatalı Hamdi ile Kara Yani gazino tutmuşlar. Bir «mübarek olsun» diyelim.

Dedik. Ayakta iki tekle...

Köprüyü geçtik; Sirkeciye geldik.

— Arap Suphinin kardeşi Medeni'ye de kapıdan bir uğrıyalım, hatırını soralım.

Sorduk; tezgâhta birer duble çektik.

O (Sabah) a girdi. Ben de Reşitefendi hanındaki (İkdam) a geldim. Muharrirlerin odasına çıkınca zavallı mütercim Acem Hüseyin barut kokusu almış topçu beygiri gibi burun deliklerinin kanatlarını oynatarak ortalığı uzun uzadıya kokladı; sonra ağzını şapırdatarak:

— Mis gibi rakı kokuyorsun! dedi. Nerede çaktınız?

— Rasimlendik.

— Anlaşıldı...

O gün çalışamadım ve Cevdete karşı falso etmeden çıkabildim... Baktım Ahmet Rasim yine (Sabah) ın önünde bekliyor.

— Köye mi? dedi. Haydi beraber gidelim.

Köye gitmek için dilenci vapuru gibi yine ayni iskelelere uğradık, yine Medeni'den ikişer duble, rıhtımda tek, vapurda müselles, Polinidi'de birer karafada karar verdik.

Ben, yeni yürümeğe başlayan çocuklar gibi durucuk duruyordum... Karafa bitti, ben de bittim. Bildik bir araba çağırmışlar, evin adresini vererek bir balya gibi yüklemişler... Eve gelmişiz. Arabacı koluma girdiği zaman ayıldım. Arabacı kapıyı çaldı ve beni içeriye iterek kapıyı çekti... Taşlıkta ayakta durmağa çalışıyordum. Merdiven başından feryat koptu:

— Amanın, bu ne hal? Ne yaptınız böyle?

Bu suali işitince kendimi topladım.

— Biz mi?

Ve bütün ikna edici kuvvetimle:

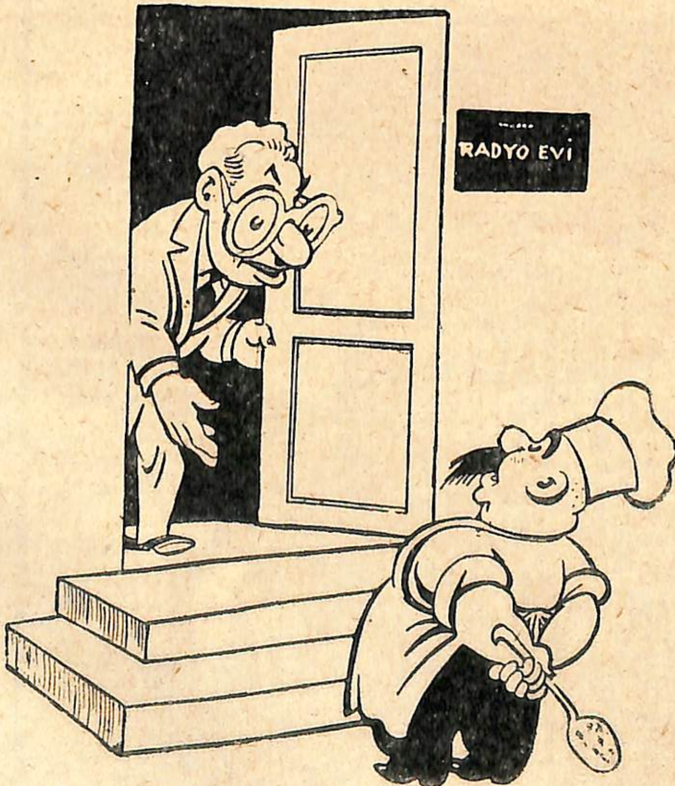
— Felekten bir gün çaldık!

Dedim ve hemen taşlığa uzandım.

Refi Cevat ULUNAY

— Karım diyor ki doktor sık sık para istedi mi, bil ki hasta ölecek. Avukat ikide birde para istedi mi, bil ki dâva düşecek!

— Bayım, aşçı lâzım mı?

— Burası vükelâ evi değil, radyoevi.

— İyi ya bayım, ben de gayet güzel temcit pilâvı yaparım!

Alkış

Aktör Bürhanettin'in kumpanyası, vaktile, «Neler oldu?» diye, saçma sapan bir piyes oynuyordu.

Merhum Müfit Ratip, arkadaşlariyle bu piyesi seyre gitmişti. Her taraftan ıslık sesleri çıkarken, ve hemen bütün seyirciler, piyesle alay edip dururken, Müfit Ratiple yanındakiler, mütemadiyen el çırpıyorlardı.

Bir locada oturup, bu hale sinirlenip tanıdıklarından biri, perde arasında Ratibin yanına gelip:

— Sen ki, dedi, tiyatro nedir, hepimizden iyi bilir ve anlarsın, bu kepazeliği alkışlamaktan utanmıyor musun?

Ratip omuz silkti ve şu cevabı verdi:

— Hayır, bilâkis gayet memnuniyetle alkışlıyorum...

— Allah allah, neden?

— Ayol! Biz piyesi değil, ıslık çalanları alkışlıyoruz.

Bayramlıklar

Abdülaziz devri nekrelerinden Tıflı Hasan efendi merhum, bir bayram ricalden birine tebrike gitmişti.

Tıflı, üç beş kuruş bayram bahşişi ümidinde idi, fakat ev sahibi ona bir azizlik etmeyi kurmuştu. Tıflı, konaktan çıkacağı zaman, uşaklardan biri, bir merkep semeri verdi:

— Beyefendi hazretleri, zatınıza bayram hediyesi bunu ihsan ettiler.

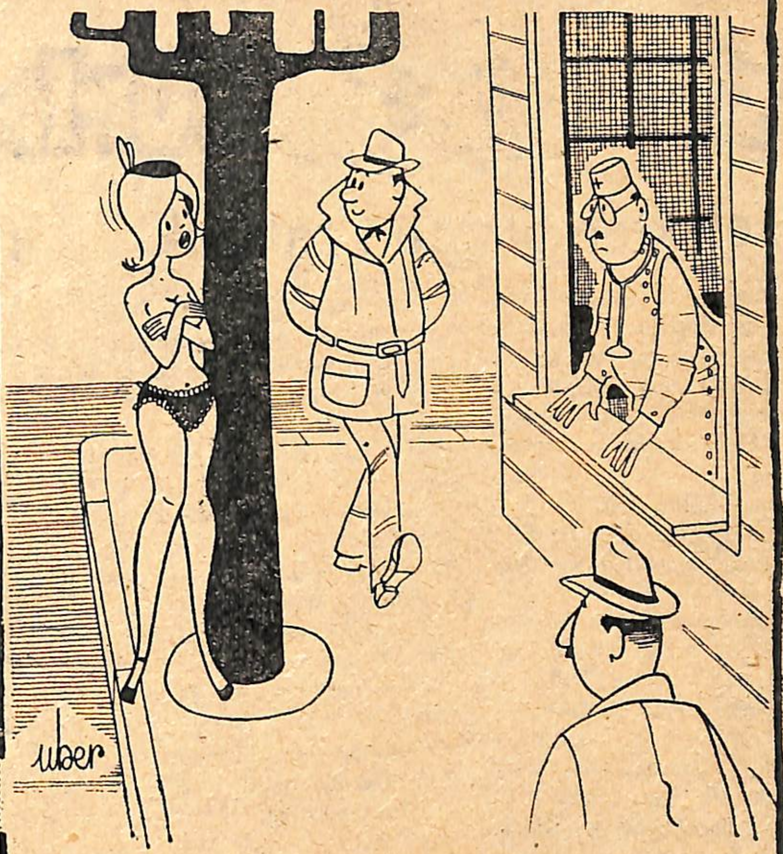
Tıflı, hiç sesini çıkarmadı, semeri aldı, sokak kapısının önünde sırtına geçirdi ve yürümeğe başladı. Etraftan bakan konu komşunun merakını Tıflı şu sözlerle teskin ediyordu:

— Efendi hazretleri, bayramlık elbiselerini fakire hediye ettiler!

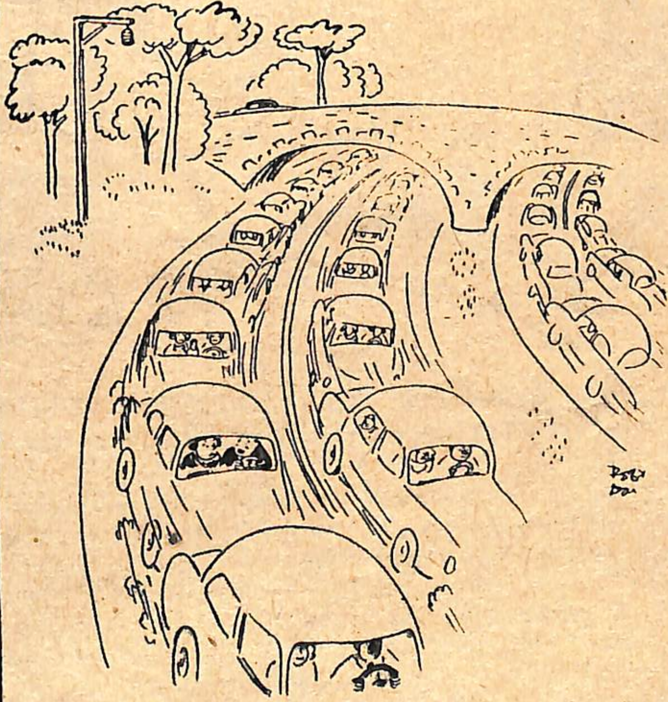
Dünya Karikatürleri

—ÜSTAD YİNE TROMBONUNU REHİNE KOYMUŞ...

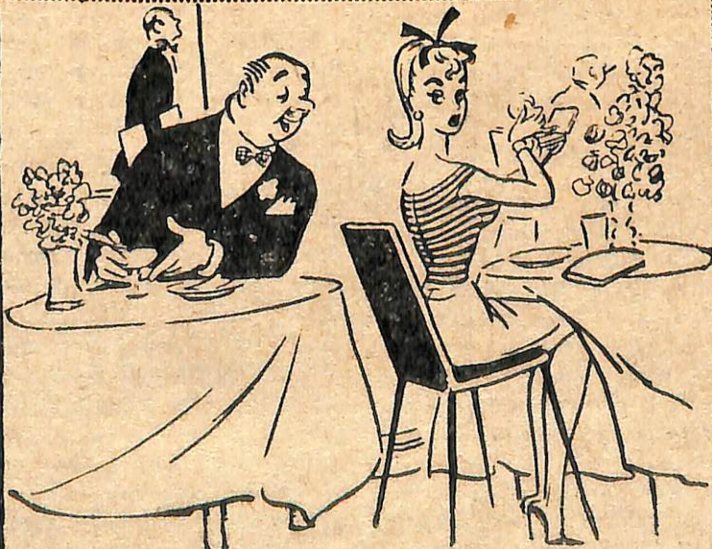
—HAYIR DOKTOR, ELLERİNİZİ ISITMADAN İÇERİ GİRMEM...

—HİÇ BENZİN HARCAMADAN ON KİLOMETRE YOL ALDIK..

BAYAN O GÜN KUAFÖRE GİTMİŞTİ...

—KÜÇÜK BAYAN, BENİM HESAP PUSULAMA GİRMEYİ ARZU EDER MİSİNİZ ?..

—YOOOK, DÜNYADA GÖZÜNÜZÜN ÖNÜNDE SOYUNMAM... BEN ŞİMDİYE KADAR YALNIZ REJİSÖRÜN, OPERATÖRÜN, FİLİM TEKNİSYENLERİNİN, BİR DE PERDEDE SEYİRCİLERİN ÖNÜNDE SOYUNDUM...

Akbaba

GELECEK HAFTA

Orta Sayfası Baştanbaşa Renkli

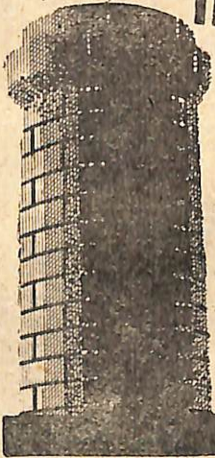
ilâveli Yılbaşı Sayısı!

Yılbaşı Hikâyeleri, Yılbaşı Karikatürleri,

Yeni Yılın Falı!

GELECEK SAYIMIZI GAZETECİNİZE ŞİMDİDEN AYIRTINIZ!

MEMLEKETİMİZİN EN BÜYÜK SANAYİ TEŞEKKÜLÜ

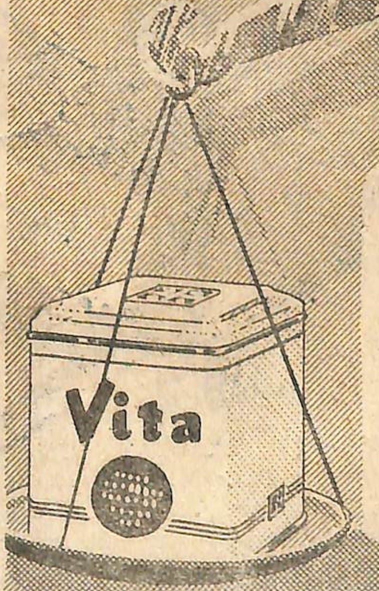
SÜMERBANK

BANKACILIK HİZMETLERİLE DE EMRİNİZDEDİR

HAKİKİ

Vita

• *Daima* TAZE VE LEZİZDİR

• *Daima* AYNI KALİTEDEDİR

Akbaba

— Ne yapayım, bir yerde oturacak param kalmadı. Tren gelinceye kadar dolaştıracaksın !..

— Il Travaso —